EMANUEL POPE

EXOD

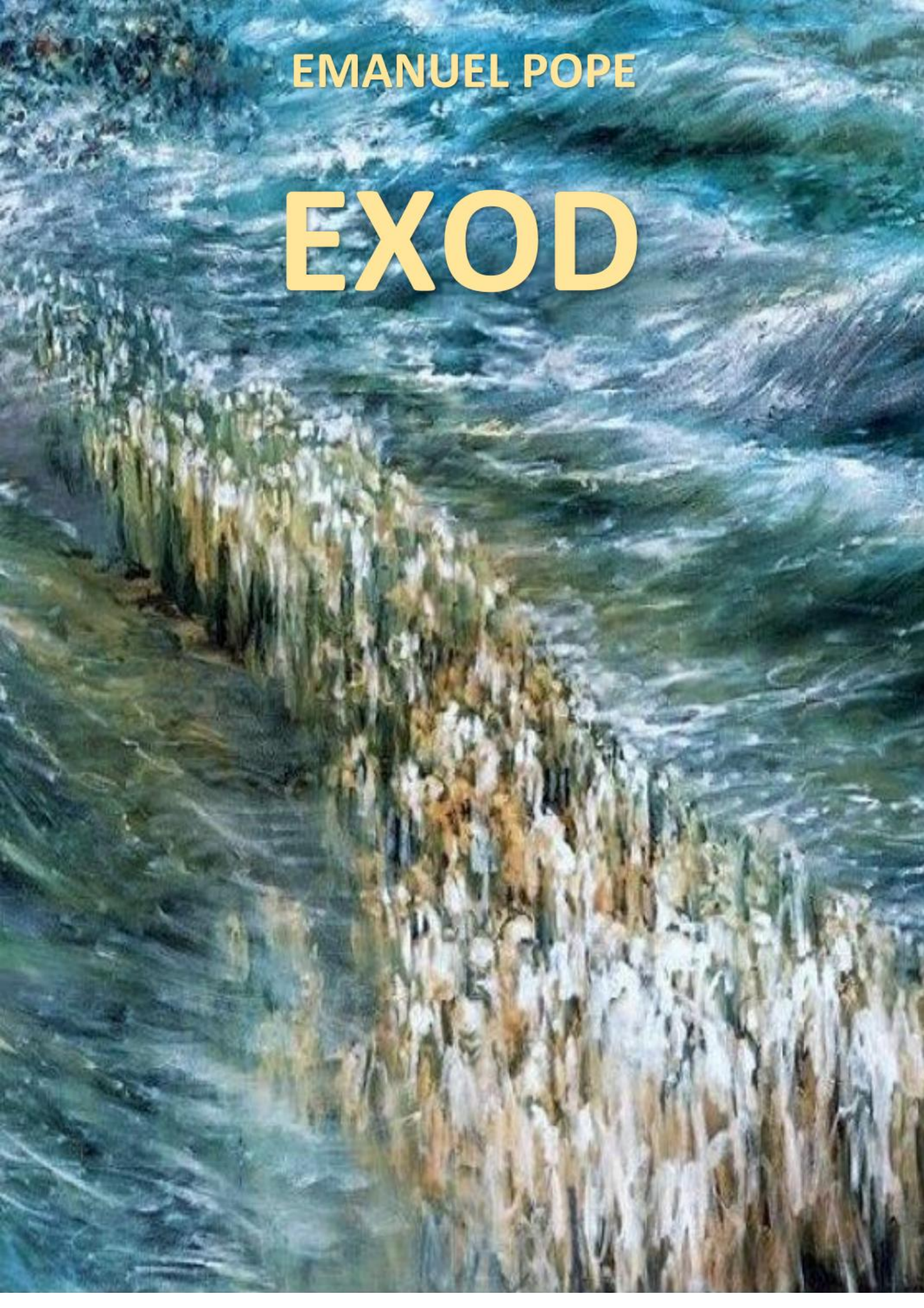

EMANUEL POPE

EXOD

Emanuel Pope, Exod
Coperta realizată de Dorina Brânduşa Landén
Foto coperta 4: Doria Şişu Ploeşteanu
Lector de carte: Dorina Brânduşa Landén

Copyright © Manuel Popa

EMANUEL POPE

EXOD

Antologie de poezie alcătuită de
Dorina Brânduşa Landén

EMANUEL POPE SAU POEZIA OPUSĂ LITERATURII DE CONSUM

Poet, traducător şi prozator Emanuel Pope s-a născut în 30 aprilie 1969 la Brăila şi locuieşte în Marea Britanie, la Londra, din anul 2002. Debutează editorial în anul 2015 cu poezie în *"Volume de aer"*, Editura Pim – Iaşi. În acelaşi an şi la aceeaşi editură îi apare volumul *"Voinicul în piele de javră"* şi o carte de proză scurtă *"Colecţii de vitalitate"*. În anul 2016 Editura Singur îi publică volumul de poezie *"suntem cameleoni"*. În 2017 Emanuel Pope publică volumele de poezie *"Voodoo child"*, Editura Pim Iaşi; *"Volume de aer II"*, Editura Singur, Târgovişte; *"Normalitatea unui anormal"*, Editura Saga, Israel şi traducerea în limba română (împreună cu poetul Adrian Grauenfels) a poeziei lui *Yehuda Amichai," Poezii alese"*, Editura Saga, Israel continuând în anul 2018 cu *"Volume de aer III"*, Editura Singur, Târgovişte; *"Yehuda Amichai, Poezii alese II"* (traducere în limba română împreună cu Adrian Grauenfels), Editura Saga, Israel şi tot la Editura Saga, Israel, poemul epic în patru părţi *"Legenda Overlorzilor Timpului fără de Moarte si a Chivotului de Aur"* împreună cu poeta Dorina Brânduşa Landén.

În anul 2019, BoD Förlag, Stockholm, Suedia îi publică poetului volumul de poezie *"Exodus"* în traducerea în limba suedeză a Dorinei Brânduşa Landén şi, în acelaşi an, la Editura Casa de pariuri literare, Bucureşti, apare traducerea în limba română a lui Emanuel Pope a volumului de poezie a lui Valery Oişteanu *„Anarhie pentru zile negre"*.

Emanuel Pope editează revista *Faleze de piatră* a proiectului *Republica Artelor – Cititor de Proză* şi *Cititor de Poezie*. Poetul este redactor la *Revista Itaca, Dublin* şi la revista *Banchetul.*

Despre prima carte a lui Emanuel Pope,*"Volume de aer"*se poate spune că este coconul din care se vede cum iese fluturele. Poemele cuprinse în volum sunt scrise în perioada dintre 1983 şi 2014. Aşa cum ni se spune încă din titlul, *"Volume de aer*", o parte din poeme stau sub semnul de aer – iar poetul stă la *"Taifas cu îngeri"*: *"…/ Ce fel de om sunt?! Am rămas pe gânduri/ în timp ce îngerii îşi disputau apartenenţa/ la existenţa mea/ şi toată lumina zilei de-afară/ lin picura/ în ochiul de tisă al gândului meu.*"; iar cerul *"/…cerul îşi leapădă peste noi norii de lapte/ de aripi frânte*

ne ajunseseră fulgii lor până la gât.../" (Pearl Harbor) şi timpul *"din punctul de vedere al omului/ Timpul e o singură notă înaltă/ sub cerul copilăriei."(Oralitate)* pentru ca mai apoi, treptat, imaginaţia poetică să se încarce de teluric şi o mare parte a concentrării poemelor se roteşte în jurul omului cu valorile şi problemele sale cotidiene, de ceea ce leagă lucrurile în viaţă sau le desparte, articulaţii: *"...Dezrădăcinate, deziluzionate,/ animalele "sociale" iau drumul cunoscut al pribegiei, de unde Istoria va putea oricând să-şi/ reîntregească/ şeptelul ei de visători:/...ce paşte şi calcă în umbră uşor Pajiştea Umanităţii." (Propietarul visătorului).*

În volumul de poezie, *"Voinicul în piele de javră,"* Emanuel Pope urcă o nouă treaptă în călătoria sa prin tunelul obscur al destinului și confruntă problema îndurării, a capacităţii de a rezista împotriva unei accelerări a epuizării, sărăciri generale a omului (ceea ce am pierdut sunt valorile care trebuie să fie vizibile și prezente în lume) în cenușiul și deloc eroicul cotidian pe care evoluția societății îl aduce cu sine.

Singurătatea este cea mai mare comunitate din lume. Singurătatea este o condiţie complexă dar nu te face puternic şi atunci *„omul mic"* ia ori primeşte o parte din natură şi devine *„de stâncă"*, adică om dar şi materie anorganică, o dualitatea care îl situează dincolo de bine şi de rău: *„omul mic gândeste: „Eu sunt Omul de Stâncă născut nicăieri, călcând pe drumul ăsta de maculatură nu am fraţi şi sub greutatea mea cuvintele celorlalţi vor scrâşni şi se vor frânge."* Este independență, tărâmul autosuficienței, acolo unde fiecare îşi poartă propria răspundere pentru destinul său: *„Eu nu-mi împărtăşesc setea cu nimeni şi mă adap numai din apa izvoarelor proprii ce-mi susură prin vene."* spune omul identificându-se cu muntele de la înălțimea căruia societatea umană pare un fel de vale populată de insecte: *„Vântul îmi aduce câteodată din valea gleznelor mele zvonul unor insecte chemându-se oameni."* Aici singurătatea este ridicată la un fel de libertate de obligații, de responsabilități, un fel de „singur pentru mine" : *„Nu datorez nimănui nimic – meditează pentru sine omul mic – şi aerul pe care sunt nevoit a-l respira cu ceilalți îmi este suficient pentru a da conținut conceptului de umanitate."* Să fii om înseamnă să fii singur, vulnerabil. Dar a te situa între Alfa şi Omega înseamnă să fii om şi anti-om în acelaşi timp: *„Cum stau aşa, prins între Alfa şi Omega, structura din care sunt făcut nu-mi permite niciun fel de renunțare./.../ Asta este arta mea – o artă minerală – egală şi neîndurătoare pentru ei toți. Cu misticismul ei strivesc insectele din vale."(În loc de introducere).* Voința de putere a

„omului mic” ar putea fi aici doar un răspuns la „voința de a trăi” a lui Schopnehauer, cu alte cuvinte un principiu fundamental de menținere a vieții.

Dar *„...până şi judecățile au modul lor elegant de a-şi da arama pe față ...”* şi *„sigur/ fiecăruia i se va dărui numai atât cât a înțeles/ după sunetul inimii sale de javră/ cât a adunat și cât a iubit/ zbaterea, trecerea, înălțarea/ pe sânii lumii, pe propriile brațe/ pe fața tuturor celor ce nu au contenit/ a contempla nepăsători, în tăcere/ căderea.”(“Căderea”).*

În civilizația contemporană, condiția omului și cea a poetului nu se mai deosebesc, *“...falsificatorule de cuvinte/ Dumnezeu te-a luat chiriaș din milă/ invenție teribilă a rafinamentului în artă/ ești tu/ Poetul, care a uitat de cetate/ amarul tău de ființă nevolnică/ privește-te în semenul tău de pe stradă/ și învață.” (”ascunde poete întristarea”).* Poetul este de la început parte a unei istorii la care încă se scrie. Dimensiunile politice și literare alunecă una într-alta și se luptă între ele. Autorul este, pe rând, poet, reporter, dramaturg și un maestru al poeziei de zi cu zi, amuzant, mușcător ironic și cumva întotdeauna de partea victimelor, a trecerii lor prin pulberea unei planete nesigure.

Scrierile sale din *”Voinicul în piele de javră”* mărturisesc măiestria sa lingvistică și disperarea lui, cea cu care mulți cititori s-ar putea identifica. Poetul are conştiință socială dar și dorința misticului de a evita să fie în “serviciul” obligatoriu al realității. Poezia curge densă într-o scenografie dinainte stabilită a unui joc atemporal de vinovăție și de moarte – oameni şi fapte, imagini și trimiteri (în subsol) la piese muzicale – observate din perspectiva poetului, mărită grotesc, înfricoșătoare. Privelişti din afară sau dinăuntrul nostru: *”Zilnic/ pe nemâncate/ delicat/ meticulos sub ghilotina lunii/ ca un grădinar cu trandafirii săi/ privesc răbdător din blana mea de javră/ firele lăsate-n urmă de hoarda hienelor cu/ față de om./ - ce spaimă ciudată despică apele?! -/ sub greutatea lor inima mi se frânge/ ieftină și proastă...ca pâinea.” (”...Ca norocul de rar”).* Ca în scenografia unui balet apar toate, una în lumina celeilalte, purtând în spatele cuvintelor, un mesaj, pentru toată lumea – despre o altă lume posibilă, despre responsabilitate și bucurie. Pe scurt, despre nevoia noastră de consolare: *”și cum eram trist ca o lebădă albă/ noaptea visam asemenea unui gutui rodind/ speranțe împrejurul lunii: ”Sunt îngerii, băiete!”, îmi spuneam/...sunt îngerii veniți să te ajute!”(”...am călătorit”)*

Dar să pui sămânță acolo unde nu există loc pentru rădăcini este un spectacol liric despre vulnerabilitatea omului dar și despre datoria acestuia. Despre omul singur în lumea mare și deficiențele

ei*”...am mers mult/ până la capătul pământului și până la capătul/zilelor mele/.../ nu-i ușă-n care să mă-ncred/ nu-i prag pe care să mă așez/ toti caii au obosit să mai aștepte/ și câmpul este tot mai alb de oase./”(...am călătorit).*

Emanuel Pope este mai mult decât conștient de singurătate și sarcina lui este de a-i face pe alții conștienți de ei înșiși în așa fel încât, de acolo, să poată ajunge unii la alții: *”Prietene, nu te întrista pentru mine/ extremitatea firească a singurătății mele/ îți este veșnic aproape/ nu-ți fie teamă/ ca să te recunoască e suficient/ să-i întinzi mâna/ pentru tine ea e atât de blândă...”(singurătate, planetă rotundă”).*

Tragicul nu poate fi evitat de cel ce-l primeşte în dar din partea sorții. Nici un om care simte și gândește nu poate preveni tragismul, dar ceea ce poate și trebuie să învingă este atracția tragicului, vrerea de a face răul mai rău. Mirosul puterii face sufletul înșelător și pune la îndoială realitatea lucrurilor. Există un echilibru constant între vis și realitate, gândire și acțiune. De la păsările din spațiu cade umbra peste pământ iar deasupra faptelor omului se aştern semne: presimțirea schimbărilor. Prezentul conține viitorul, măreția sau declinul acestuia: cei morți (trecutul) stăpânesc peste pământul și apa planetei și hotărăsc existența celor ce se vor naște. Omul trăiește atât în viitor cât și în trecut, eul nu este definitiv delimitat, individul nu este închis în sine.

Emanuel Pope pare a fi trecut peste multe din durerile și speranțele omului, viața lui și a semenilor lui oferindu-i substanță suficientă pentru a o distila în poezie păstrându-i esențele. *“Itaca a devenit trecut/ eu, emigrant/ și timpul n-a mai găsit alt loc pentru mine/ decât făgașul lipsit de onoare și fără/ vinovăție al istoriei postrevolutionare/ a României.”* spune poetul în*”lecția de istorie”*. Aici cuvântul ”emigrant” trebuie interpretat nu numai din exterior, cu simț practic, ci dintr-o perspectivă lingvistică și metafizică. Limbajul poetic este un exil; nu numai de la o realitate politică dezgustătoare ci și de la Absolut; atâta timp cât omul este excomunicat din Paradis, poetul este în exil.

Volumul de poezie *“suntem cameleoni”* este dedicat momentului *“Colectiv”* (incendiul din incinta clubului de noapte din Bucureşti din 30 octombrie 2015 în care şi-au pierdut viața 62 de tineri iar alții 150 au fost răniți) iar discursul poetic începe pe pagina de gardă cu versurile: *“mântuieşte-ne Doamne/ de mizeria memoriei noastre!”* – o memorie care devine tot mai lungă, un trecut care supraviețuieşte cu rănile deschise şi cu durerea vie. Violența şi abuzul trezesc emoții puternice. Greşeli care s-au făcut cu un an sau cu un sfert de secol în urmă, greşeli care se fac încă,

sunt percepute ca fiind ceva ce ne priveşte îndeapreoape deoarece urmările lor ne afectează în cel mai înalt grad, aici şi acum. Poetul ascultă replici fragile ca o membrană vibrândă între oamenii care tocmai au ars, au ars până la capăt. Nu se spune nimic vital, nimic din ce nu cunoaştem, dar în acest nimic începe totul: *"se ia un mojar cât inima ta de mare/ se răstoarnă în el toți anii de şcoală,/ de muncă/ şi cam tot ce ai învătat de la viață/.../ din candelele Lunii adună mirosul de carne ucisă, arsă,/ zilele tale toate...strânse cu uşa până la pragul/ sinuciderii colective/ amestecă ÎN FINAL totul repede,/ până dai de CULOARE,/ apoi cu o pensulă printre lacrimi/ scrie pe fața unui ambalaj găsit la tomberonul/ din spatele blocului/ atât:* ***# colectiv****/..."(Cocktail colectiv).* Această persistență a trecutului completează o memorie pe care suntem tentați a o scurta. Viitorul pare a deveni un cazan cu apă în fierbere care clocoteşte, se mişcă repede şi se scurge afară, ca aburul, fără să conducă nicăieri.

Doar puțin mai grav şi mai trist decât în cărțile anterioare, poetul are acelaşi ochi larg deschis pentru ceea ce este lumesc, aparent banal, tot ceea ce umple viața noastră dar cu o dimensiune accentuat tragică. Poetul ştie că sufletul este acolo unde doare mai tare. Viața omului nu este o Arcadie cu pajişti verzi şi cer albastru în care omul să trăiască fericit, în iubire, în armonie, cu semenii săi şi cu natura. *"****La Belle Époque s-a sfârşit!****"– prietenii ştiu ce zic - / voi, însă, plecând dintr-o lume perfectă/ în care le-ați rezolvat al dracului de bine pe toate/ mergeți, aşadar, de vă aşezați sănătoşi.../ dincolo de morminte,/ pe porțile raiului nu poți intra, desigur, decât cu un/ maxim de alveole curate/ şi cu o formulă dentară completă./ "Bon Voyage!" eu rămân de cealaltă parte, mirosind urât/ asemenea vremurilor pe care le privesc şi mă privesc/ întotdeauna oripilat de sănătatea bolnavă a oamenilor/ într-o lume dementă/" (La Belle Époque s-a sfârşit).* Noi, oamenii ne-am pierdut controlul asupra a ceea ce este o viață rezonabilă, care ar putea avea condiții de a deveni o viață bună, ba chiar o viață fericită. Dar oamenii sunt surzi, surzi la ceea ce sufletul încearcă să exprime prin durere. Iar pentru Emanuel Pope durerea este substanța de lucru în construcția poeziei, care, de altfel, nu este deloc elaborată ci este mai mult un urlet înalt, o tăietură lungă de sabie care lasă o rană pe măsură. *"Când nu voi mai suporta actele tovarăşilor mei de drum,/.../ ca un Ulise atunci/ coborându-şi pânzele corăbiei sale în toiul unei furtuni – voi prinde cerul de-o margine a lui/ şi cu brațe straşnice mi-l voi aduce mai aproape, viu,/ învelindu-mi trupul în mantia lui/ ca să mor." (Paradisului meu...fără regret, fără ruşine!).* Stările se succed cu repeziciune într-o lume haotică a durerii, obsesive, adânc

melancolice uneori dar mai întotdeauna într-o tonalitate tragică, apocaliptică. O lume dispare, însângerată şi muribundă. Viitorul sau aceea viaţă care nu este. Ritmul vieţii care va distruge viitorul, care este singura realitate trăită:
"i-am spus duhului meu:/ "vino şi fotografiază-mi azi/ ziua de mâine!"/ îl rugam/ Duhule purtător de mir şi slavă"/ asta şi fac răspundea el conştiincios/ continuând să fotografieze/ aceleaşi clădiri,/ aceleaşi străzi,/ monumente, cripte comuniste/ şi orice statuie întâlnea/ prin aerul dens al oraşului/ "Nu astea,/ NU ASTEA/ îi repetam eu/ "fotografiază-mi azi/ doar ziua de mâine, Duhule/ ca să n-o pot uita!"(Jurnalul unei uciderii repetate).

Viaţa arde, noi trăim, nu ca să trăim ci ca să fii trăit, adică să venim un pic mai aproape de moarte. Viteza cu care prezentul trage de noi a crescut şi distruge viaţa care, în ultima vreme, pare a şti doar un singur timp şi acela este viitorul teribil *futurm exactum preteriti*, "când voi fi existat", şi de acolo la "eu nu exist", nu este departe: *"Poate ar trebui/ mai întâi să ne naştem/ numai pe jumătate/ sub o pojghiţă fină de gheaţă/ febrili şi ascunşi/ la un milimetru distanţă de viaţă/ acolo să ne privim/ câteva sute bune de ani/ fiecare/ faţă în faţă/ înainte de a creşte copii/ înainte de-a iubi şi înălţa piramide/ înainte de a vorbi/..."(Alzheimerul inimii).*

Este o curgere, o metamorfoză, o anxietate, încărcate de ură împotriva propriei neputinţe de a face mai mult, de a schimba ceea ce trebuie schimbat dar, de asemnea, o poezie catharsis, de eliberare. Însă nu este uşor accesibilă. Dificultatea constă în faptul că adâncimea, abisul, nu sunt acolo unde te aştepţi să fie, sunt "amânate", sunt împinse înainte, în lăuntrul omului, ceea ce face ca poezia să te "atingă" înainte de a-ţi "vorbi."

Există un loc al pierderii pentru fiecare dintre noi, un loc în care putem fi mutaţi într-o clipă, de o vorbă, o mireasmă, o mişcare, şi acolo totul arde de frig şi dezolare. Din acest loc, care acutizează sensibilitatea, scrie Emanuel Pope: *"...i-am strigat/ "Bestie de carne/ ascunsă în trupul de umbră al lunii mele/ arată-te!"/ bravam, evident,/ înapoi oricum nu puteam da/ întunericul se lăţise la picioarele mele ca o blană/ şi eu rostogoleam trupul ei de lună/ peste ierburi şi case, peste coline şi sat/ luna mea ca ţara mea,/ cred că deja măturasem de cinci ori peisajul/ când ea a pocnit ca un pepene/ şi din inima ei peste piept mi s-a revărsat cu putere/ o mare verde de umbre şi lacrimi/ asta m-a dezechilibrat/ şi-n cădere m-am lovit direct în inimă./..." (Coridă cu lună).*

Există lucruri spuse cu brutalitate fără ca aceasta să fie o perspectivă căutată ci o expansiune. Sunt poeme care se "asează" pe membranele exterioare sufletului şi le presează. Ele nu-şi caută

locul în interiorul eului, ele sunt menite să schimbe radical perspectivele şi circumstanţele. Aceasta este ceea ce eu numesc opusul literaturii de consum. Este posibil să rezişti, să te împotriveşti dar pentru a o face, trebuie întâi să te pierzi pe tine însuţi, iar împotrivirea nu poate veni înaintea experienţei. "*.../ va veni si moartea şi va trăi cum am trăit şi eu/ ascunzându-şi zilele sub cerul de smoală/ al singurătăţii/ cunoscând aceeaşi iubire/ aceeaşi prietenie/ - numai păsări de ceaţă// va veni moartea şi va deveni alcoolică/ şi ca orice animal bolnav de casă/ pentru o bucată de pită/ va trebui să ucidă:/ om viu.// va veni moartea în urma mea/...şi va culege ceaţă." (căutându-i morţii din "Grădina Paradisului").*

Emanuel Pope are capacitatea de a descrie din interior şi din exterior, în acelaşi timp, un concret înfricoşător iluminat. Interiorul şi exteriorul se "crapă" unul în altul, într-un fel de metamorfozare rulantă. Aşa cum Daphne se smulge din trunchiul copacului. Eul şi imaginea din oglindă a acestuia se examinează reciproc: *"..../ Dar şi eu aparţin acestei lumi/ acestei confrerii de înfumuraţi,/ de gigolo parnasieni, depresivi.../ deşi/ n-am plâns la căderea părinţilor tăi/ n-am acoperit câmpiile tale de secetă/ cu trupul meu de ceaţă/ pe obrazul lumii n-am lăsat urme de obuz/ şi n-am adăpostit cu mâinile mele china/ împotriva mongolilor./ Însă de azi sunt năruit, mi s-a umplut paharul/ şi acum din ce în ce mai des la buza lui adăst/ nu mai am mult - / curând voi fi şi eu "legat"... la un sistem de verbe/ mini-hidrocentrală preluând propriul venin şi pizmă/ dintr-un pahar de vorbe,/ lumină dând/ doar cât să-i ajungă de-o respiraţie." (...şi eu aparţin acestei lumi:)*

Atunci când citesc poemele într-o succesiune este izbitor modul în care acestea cresc treptat într-un univers, o ţesătură a timpul nostru. O poezie sub semnul trăirii, a asumării. Dar poezia nu este întru totul sinonimă cu poetul, el este infinit mai bogat, mai "cameleonic" – decât atât. Iar cuvintele *"suntem cameleoni"* nu se potrivesc întru totul poeziei, care, de sub toată durerea, încrâncenarea, lasă să răzbată iubirea pentru viaţa de zi cu zi, pentru lumină, prieteni şi pentru ţara natală, cu alte cuvinte, un umanism profund. Putem spune că în poezia lui Emanuel Pope cuvintele nu sunt blânde, nici mângâietoare şi nici nu sunt folosite cu blândeţe. Sentimentele şi trăirile puternice, profunde, sunt exprimate prin cuvinte, la rândul lor, tăioase, cu o rezonanţă puternică, uneori şocantă, aşa cum "firele" unei ţesături se susţin unele pe altele alcătuind un întreg.

Autorul îşi menţine furia critică la adresa societăţii mai ales atunci când aceasta este nerezonbabilă şi umilitoare. Este singura modalitate de a nu face o parodie din ceea ce te lipseşte de puterea

de a schimba lumea într-una mai bună. Discursul poetic împotriva a ceea ce este rău în societate nu este unul blând însă în ultimele volume există, se creează o distanță ca şi cum poetul s-ar retrage din ce în ce mai departe de lume. Asta nu împiedică loviturile sale să fie la fel de dure, să te determine să înțelegi de ce sunt necesare şi să fii de acord cu ele.

Poezia lui Emanuel Pope se ridică în clipa dintre trup și spirit. Această clipă este însăși poezia sa care reproduce, descrie și critică, într-o formă care, prin greutatea, densitatea ei, stă la originea acestei voci și memorii ce motivează atenția pe care trebuie să i-o dăm.

Dorina Brânduşa Landén

Exod

În față, dintâi,
mergeau cele mai tăcute dintre ele
și care numai cu aburul respirației lor
îndepărtau din calea celorlalte
orice vietate.

Urmau apoi
cele azurzitoare, mai disperate și imposibile poeme
strigând în toate cele patru zări
nedreptatea lumii în care
se născuseră.

Abia după aceea
la o bună distanță
de timp și de drum
soseau melancolicele și
perturbatele poeme,
pasteluri,
balade,
și undeva,
mult, mult în spate,
în liniște
Poezia,
ea însăși în pace.

Volumul de față cuprinde poeme din casta celor disperate și asurzitoare.

Cafeaua de dimineață

Hai să mergem! îmi spune Îngerul
Hai să mergem spre Marile Ape!
sătul de-acum și el de focul discuțiilor noastre.
Hai să mergem și să nu-ți fie frică
de moarte!
cum te-am trecut prin viață
tot așa te voi trece și dincolo
de trupul ei de ceață,
numai nu te mai agăța,
numai
nu te mai agăța
de toate iluziile astea
și de întâmplările altora,
lasă dorului
iubirea semenilor
și în gura flâmândă a timpului
aruncă-ți fără să privești înapoi:
carnea cuvintelor, trupul, numele și inima ta de javră.
Căci îți spun: nimic din ce vezi nu există!
și nimic nu va reînvia din ce a fost
cum nimic din ce este nu va supraviețui.
Să mergem așadar amândoi acum de mână,
spre locul unde cad și se ascund Marile Ape!

Eu stam și-l ascultam cu grijă,
ca pe copilul meu îl ascultam
cu toată ființa,
El era singurul meu prieten și simțeam asta din plin
toată nefericirea lui cum mă lovea,
-ca pe o proprie nefericire pe care o ascundeam celor din jur-
numai o ancoră grea
mă mai ținea
ca pe un nor, târându-mă
la suprafața lucrurilor pe care le iubeam:
Stai îngere bun, îi spuneam
doar un semn poate voi vedea
azi citind în zațul cafelei,
Poate astrele în cer de mâine se vor schimba
și lumea oamenilor mei -mici, duioși și din catifea-

va scăpa
de sub talpa de iad a morții neîndurătoare.

...stai Îngere de mă iubești
și nu mă grăbi!

Apold, iulie 2017

Atâția ani! atâția cai!

Atâția ani! atâția cai!
Atâția ani! atâția cai!
strânși toți nervoși,
la mine-n poartă.
eu însă numai pot pleca,
numai pot pleca,
cu niciunul dintre ei,
cum o făceam odată.

Și falnici în ograda mea,
își mușcă pân' la răni zăbala.
Toți tineri, toți tineri,
de Dumnezeu m-ar asculta,
în șeaua lor cum aș urca
ca altădată,
ca altădată.

Acum eu însă doar privesc
amurgul cum îi călărește.
Lăsându-i morți în curtea mea,
în curtea mea,
în timp ce luna
crește,
crește.

29 iulie 2017

Febra aurului

Am visat că erai o femeie cu trup de apă
nimfă înotând prin unda unui râu vijelios de munte
iar eu îmi coborâsem de pe mal,
prudent căutând,
mâinile înăuntrul tău.
Aveam deja la îndemână,
pregătită,
sita căutătorilor de comori
când inima ta ca un peşte viu
a alunecat speriată
în căuşul palmelor mele

Vezi, spre deosebire de poezie,
în vis orice e posibil!

apoi fără să cuget
am sărit cum eram
jumătate om – jumătate fiară de pământ
în mijlocul vâltorii absurde
cu mâinile încă strâns ţinând,
îngemănate,
inima ta...

ea bătea din nou liberă,
înăuntrul tău,
şi fiecare şoaptă a ei
se reverbera în cuprinsul apelor
şi-n tot trupul meu
cu puterea unei unde de şoc

Vezi, în vis e posibil!

Stam prostit, legănat aşa
de tine, de ea şi de ape
– timpul nu mai conta –
îmi plăcea modul vostru nou, interesant,
de a-mi vorbi şi oglindi faţa

deşi te auzeam
de pe sub pietrele mari, rotunde, de râu

râzând în hohote de mine
într-un fel care mă făcea să mă ruşinez
sincer, de-a dreptu'.
şi ca să mă apăr cumva,
ţin minte doar că-mi repetam în gând:
“numai aşa voi putea să cunosc fericirea” “numai aşa voi putea să cunosc fericirea” “numai aşa voi putea să cunosc fericirea”

În vis e posibil!

Căderea

Din nou
firimituri pe coaja albă de hârtie
din nou
moartea târându-şi trupul prin albia lunii
privită ca renunţarea
umbra sa ne pare o năframă voievodală.
La durere însă se participă fără zgârcenie
nu-i aşa?
din tot sufletul
cum numai voinicii ştiu s-o facă
la vreme de beţie şi de nuntă
vin toate deodată
cu neamuri şi scroafe
până şi judecăţile au modul lor elegant
de a-şi da arama pe faţă
sigur
fiecăruia i se va dărui numai atât cât a înţeles
după sunetul inimii sale de javră
cât a adunat şi cât a iubit
zbaterea, trecerea, înălţarea
pe sânii lumii, pe propriile braţe
pe faţa tuturor celor ce nu au contenit
a contempla nepăsători, în tăcere
căderea.

şi apoi
în câtă pâine să te preschimbi Tu, Doamne
când viaţa, aici
nici vie nici moartă
umilă prihană
ca o pasăre plânge în mâna vânătorilor ei?

o haită de lupi cât o mie de săbii
îmi aleargă prin sânge!

...am călătorit

apoi am călătorit mult
până la capătul pământului și până la capătul
zilelor mele
călătorind cum călătoresc zmeii vara
sau câinii sălbatici turbați de foame
ori licuricii zănatici prin întunericul
unei carcase putrezite de cal
și auzeam peste mine venind din afară
zgomotul unor neobosite perechi de aripi
nenumărate aripi
și cum eram trist ca o lebădă albă
noaptea visam asemenea unui gutui rodind
speranțe împrejurul lunii:
„Sunt îngerii, băiete!", îmi spuneam
„... sunt îngerii veniți să te ajute!"
altfel, nu eram idiot pe de-a-ntregul
și dimineața, când îmi spălam fața în izvorul
propriei lucidități
știam că nu era decât murmurul nepotolitei
pofte de sânge
muște, numai muște
dând târcoale universului meu.
„un arhanghel niciodată nu și-a lipit
urechea sa sfântă de inima frântă a unui
stârv de cal"

și porneam din nou la drum
cu jumătățile mele de om și de fiară
abia respirând înăuntru.
… am mers mult
până la capătul pământului și până la capătul
zilelor mele
cum, odată, numai marii pustnici însetați de
suferință obișnuiau să meargă
ori licuricii zănatici prin întunericul

fără milă al unei carcase putrezite de cal
rugându-mă
– cu tot mai mare greață –
privind scârbit spre nodul din cuvinte
și azi și mâine insidios și crud
orice-ntreb mi se reverberează-n oase
pustiul și el
nu-i ușă-n care să mă-ncred
nu-i prag pe care să mă așez
toți caii au obosit să mai aștepte
și câmpul este tot mai alb de oase.
Între cadavre nu există nicio formă
de comunicare
doar o empatie sumară, surdă
ca o licoare curgând tăcută
dintr-o parte-n alta
neconvingător ca-n filme
sau cum vedem că se-ntâmplă între lumea
viețuitoarele mării și lumina plăpândă a lunii
sau cum există între lumea pietrelor
și lumea metalelor
sau între lumea de-aici și lumea de-acolo
și atât.

... am mers prea mult
aș spune
atât de mult, încât de-acum aud lumina
cum se frânge
geme ca o tablă-ndoită în mâna celui
ce a plămădit pământu'
cutie a unei rezonanțe amare
e greu de-nchipuit, dar nici nu simt
vreun fel de milă
din plânsul ei mă cheamă
tot drumul străbătut
sfârșitu-mi e aproape
și-ncep să râd cum n-am mai râs de mult...

Ascunde, poete, întristarea

Ascunde, poete, întristarea
acceptă nevolnicia ființei tale
cum ai accepta orice plecare
din pliurile existenței tale
a venit timpul să ieși în cetate
măsurând întristarea cine să mai creadă
în tine

soarele o vară numai despre asta ți-a vorbit
dar tu, nu
nu și NU!
Singur umblând prin spațiul timpului tău
cu valijoara de hârtie și cele câteva gânduri
care abia mai amintesc de tine
te consolezi (deși viața pare că îți derutează
pașii)
cu privirea pierdută înspre buchetul tău
de femei galbene
din glastra închipuirii neastâmpărate
se revarsă peste pieptul tău numai țărână
e pământ, dar tu strigi și te bucuri: apă, APĂ!
„florile au întrecut eternitatea", îți spui
și ăsta ți se pare un vers reușit
suficient într-atât încât cu dor și pasiune
nu încetezi
a măsura nepăsarea
ascunzîndu-le tuturor gustul tău
pentru oameni

Iubitorule, păcatul tău de moarte
are de-acum un nume exotic: webul.
Ai devenit de nerecunoscut.
Ce tigru flămând se hrănește cu ceară?
tu, cel mai bun dintre toți extratereștrii
va purta minciuna și numele tău?
ori... ba!
Odată, puteai așeza pe culori şi reflexii
toate frunzele toamnei

încrezător în spiritul dovedit temerar
acum scufundându-se, acum revenind
de sub ape.
Ce e iubirea, poete?
stau pânzele tale în văzul tuturor
acoperite de cuvinte
doar geniul te desparte
de Toulouse-Lautrec, însingurat mincinos
cu lentila ta șlefuită în piață nu mai poți
încânta nicio umbră
cariu în lemnul iubirii
ascuns, singur, tăcut
din ce în ce mai politicos cu durerea
pe neauzite
rabzi şi râzi cu visele și cărțile tale
când plângi, vorbele te trădează.
Of, falsificatorule de cuvinte
Dumnezeu te-a luat chiriaș din milă
invenție teribilă a rafinamentului în artă
ești tu
Poetul, care a uitat de cetate
amarul tău de ființă nevolnică
privește-te în semenul tău de pe stradă
şi învață.

Vinul cel mai greu

După el, se spune,
vine cea mai cumplită tristețe
și însingurare
ce seamănă la chip
doar cu semnele idioate de punctuație.

După el, nimic nu se mai poate bea...
deși gura-ți arde,
deși inima-ți urlă,
el e singurul vin
făcut să rămână suspendat
cu un etaj mai sus
ca o mare moartă fără înscrisuri
așezată în scobitura de javră
a pieptului.
Glasul lui te ascunde
-nu e niciodată unul blând-
și ai toate șansele
să te îneci
chiar și așa
fără prea multă băutură.

Acesta e cel mai greu vin:
vinul prieteniei care se stinge
în fața ta.

Atât de repede...

Cât de repede să mă pot schimba
și cât de repede să nu mă uit,
câte zile să nu petrec și câte nopți
să n-adorm
cât de repede să mă trezesc țintă privind spre ea,
viața mea, ca o după-amiază de iarnă trecând
cu ninsorile ei pufăind ca o locomotivă veche de hârtie,
creponată, dintr-un vis japonez
urcând muntele de-acum din fața mea
spre locul unde doar un tigru alb o mai așteaptă liniștit,
iar el nu vânează niciodată poeme.
Eu atât de repede să mă pot scrie,
atât de repede visele să nu mi le mint
și tot atât de repede să alerg, să muncesc
să iubesc și să cunosc
și să ucid la rândul meu
până nu dispare totul din fața mea
repede...

Toţi aceşti călăreţi

De azi începând,
vom încăleca norii
-pe cei mai aprigi, mai fățarnici
mai negri şi mai de neîndurat, aici, pe pământ-
şi-i vom călări turbați
până vom scoate untul din ei
sufletul şi limba lor de foc
...şi cu ea vom pârjoli pământul.

De umerii lor vom atârna tot mai greu
şi cu noi odată toată greutatea unei civilizații
cultivând moartea tacit
zorindu-i mereu, salivând,
le vom lăsa ca semn
cu unghii înghețate de foame, frică şi vânt
în carnea lor de abur şi fum
numele nostru întreg:
PROSTIA UMANĂ.

Ori ei, ori noi!
-oamenii mileniului trei-
victorioşi dar înfrânți
dansând ameţiți
în vârtejul propriilor noastre cuvinte
vom sări apărând ce nu ştim
când apucând coama unuia aici,
când abandonând în alt loc un nor vlăguit,
şi cu sentimentul datoriei împlinite
toți, dar absolut toți,
vom înfige adânc
lancea de foc în inima de jertfă a Omului.

…şi abia atunci,
peste jarul nestins
se va ivi în maramă, plâns,
chipul celor ce au alăptat
toți aceşti călăreți.

Orice poem e un ecou...

orice poem e un ecou,
e toată puterea strigătului tău
totdeauna ultimul
indiferent de adevăr,
indiferent de minciună,
indiferent de câte ori ai recidiva
pe jumătate adormit
pe jumătate scufundat
în albia morţii
aşteptând răspunsul ei.
orice poem e o lebădă în bătaia puştii.

Pacea

voi păsări de apă
şi voi – mori nesfârşite de cuvinte –
zburând neîntrerupt
prin timpul care macină
vă conjur: iubiţi-vă!
şi faceţi pace
tu moarte şi tu prietenie
tu suferinţă şi tu iubire
zburând în stol
deasupra casei mele.

(...) - exit

există lucruri peste care se aşează mereu
noi şi noi alte lucruri
uneori firesc, alteori mai puţin
şi locul lor necesar şi înfrânt
contemplând marea
ne-am obişnuit să-l numim
: maluri,
toate cu o privire de lut
: pieţe de capital şi industrii
n-au fost şi nu sunt nimic

numai urma unui neam de furnici
alergând îngrozit peste ape:
niciodată sătul,
niciodată acasă,
deşi-n cuvânt mai există
un ţinut locuit
intens şi adânc.

există lumi peste care
noi şi alte lumi se aşează
niciodată firesc, niciodată plăcut
şi locul lor ne-am obişnuit să-l numim
contemplând marea
: ţărmuri
toate având o statură ciudată
când de stăpâni, când de sclavi
nu au fost şi nu sunt
decât umbra unui neam alergând
istovit peste ape:
niciodată sătul,
niciodată acasă,
deşi-n cuvânt mai respiră
un pământ locuit
din adânc.

cum există şi trăiesc liniştit laolaltă
ca spicele veşnice dintr-un lan necules

marile iubiri de neatins vreodată,
lângă alte şi alte iubiri ce mor neştiute,
şi locul lor comun îl numim
contemplând marea
: pace
sau prietenii
sau neşansă
însă niciodată rase
niciodată popoare
cum în cuvânt se zideşte
un tărâm neumbrit
hrănit din fibra singurului meşteşug firesc
al oamenilor.

Câinele Dingo

Ai venit, Doamne, în pustiul meu
şi mi-ai poruncit să nu mă vând oamenilor
sufletul mi l-ai hărăzit să se hrănească
din singurătate ca o fiară
lumina să mi-o culeg din ceaţa zilelor
obositoare şi grele ca anii
şi trupul să mi-l apăr împovărat sub haina
umilinţei.
Iar pentru a mă feri din calea
trădării cuvintelor
la plecare, ai luat cu tine şi graiul meu.
A fost prima şi ultima oară când
te-am adulmecat, Doamne
şi când mi-am îndreptat spre
umbra picioarelor Tale gura mută
şi ochii umezi
Tu nu mai erai
deşi mă iubeai
desi, dinainte, ştiai tot nesomnul
din ascunzişul inimii mele

nările mele spre suflarea-Ți cerească se roagă

De ani de zile vieţuiesc înconjurat
numai de pustiuri
ele nu mă văd şi nu mă miros
însă eu le cunosc pe de rost
fiecare meteahnă
fiecare aromă, fiecare umbră
fiecare colţişor, fiecare adiere
a inimii lor de plumb
şi am încetat demult să mai sângerez
la întunecare
aerul fierbinte al deşertului a devenit
casa mea.

nările mele spre suflarea-Ți cerească se roagă

Acoperit de praf, batjocorit
bântuit de coşmaruri
pâine încinsă eu însumi în cuptorul roşu
al deşertului
îmi rod singurătatea ca pe o piatră
şi nenumărate zile fără hrană trec
ca somnul topindu-se în blana mea de vise.
Adulmec şi aştept

nările mele spre suflarea-Ți cerească se roagă:

„Doamne, nu-l îndepărta pe câinele
Tău de la miezul pâinii Tale!”

Paradisului meu... fără regret, fără ruşine!

când nu voi mai suporta actele tovarăşilor mei de drum,
şi orice semn al lor va vorbi inimii mele
numai şi numai despre moarte
despremoartealorcadespremoarteaaltora
despremoarteaaltoracadespremoarteanimănui
fără să le pese câtuşi de puţin de bogăţia vieţii
călcându-se unii pe alţii în picioare
minţind, furând, înşelând,
lovind, scuipând, trădând,
urând, violând, ucigând
ignorând,
ca un Ulise atunci
-coborându-şi pânzele corabiei sale în toiul unei furtuni -
voi prinde cerul de-o margine a lui
şi cu braţe straşnice mi-l voi aduce mai aproape, viu,
învelindu-mi trupul în mantia lui
ca să mor.

altfel cum?!
când în apa curată a nopţilor nicio rugăciune simplă de om nu-şi mai spală demult chipul
şi limbile făţărniciei străbat aerul tuturor zilelor ca o sirenă nebună cu o mie de glasuri
altfel cum să poţi naviga corect cu poezia lumii
când un neam de şobolani îşi duce veacu' pe coverta ei de vise
şi la ce bun
să tot asculţi îngrijorarea lumii
şi la ce bun
să tot străbaţi atâtea ape
gândind la fraţii tăi din viitor
cu inima străpunsă
într-un final, ajungând la ei
Paradisului tău să-i oferi în dar
toată această menajerie de fiare turbate.
mai bine
uitarea fără vise,
mai bine
tăcând să-mi ascult dumnezeii
respirând vii lângă somnul meu,

fără ruşine!

Jurnal de motociclist al cerului

- prin ţara soarelui ce arde și a poporului ce minte (I)

Hei, iată-mă, din nou, gata de drum
gata de o nouă cădere
de o nouă revoluție ca de o îmbătrânire rapidă
în neamul şi ţara mea jucând neîncetat şotronul sau leapșa.
Tu, doamna mea dragă – iubire nebună de poet,
îmi vei îmbrăţişa iarăși spatele ca un miriapod puternic
și de forța atâtor iubiri arse
hainele-mi vor mirosi a kerosen și eu voi simți că iau foc
:de la viaţă până la moarte
doar o nanosecundă ne desparte
și-n mijlocul limbii ce o vorbesc peltic
vom tura amândoi motorul la maxim
cum bine obișnuiam odată:
fără frică sau milă dar și fără de minte
zburând ca zeii acasă
ori ca doi navigatori interstelari
înnebuniți fiecare după diorama celuilalt
mușcând și făcând dragoste unul din altu' cu sălbăticie
printre stânci ascunse de curcubeie
și printre roiuri aprige de meteoriți.
: *zvârrrr -bum-bumm*
sau poate numai bumm!
Pe drum vor fi din nou poveşti de iubire crudă
răsărindu-ne în faţă ca iepurii
ori ca stâlpii de telegraf cu firele smulse
tu -panaceu suferințelor și dorințelor unui popor de moluștete
vei vinde tuturor, fără deosebire, la bucată
eu voi fredona un...un fel de blues
vechi de când e lumea
despre înțelegere și uitare
și cu el voinicește
îmi voi şlefui speranţa până la lacrimă
-va suna fals
dar cui îi pasă în concertul păsărilor migratoare?!
motocicleta, și ea, ce să facă?!
va dudui ca o locomotivă de bronz pe marginea unui basm albit de spaime*

sub o cupolă de gheață
la fel şi toate plaiurile tinereţii mele fără bătrâneţe
din foi de Havană cubaneză şi esență de rom de Jamaica
soarele ne va sfida al naibii de sus, roșu,
extrem de roșu
cum doar el ştie s-o facă
printre hultanii norocoşi de pe cerul melancolic de albastru
arză-i ogorul!

”Frumoasă ţară ai, băiete!” îmi vei spune atunci
prinzându-mi spatele şi mai cu tărie ca într-un cleşte de pară
şi cuvintele-ți vor pleca cu ultimele adieri ale serii
și cu soarele către miazănoapte
nimeni nu le va mai auzi, numai eu şi numai pe jumătate
restul va curge silnic ca pleava pe Dunăre şi de acolo mai departe
până-n veninul cobrei din Munţii Stâncoşi
oricum vom fi o pereche reușită
eu tânăr, tu de o eternitate agăţată de şaua oricui
şi de spatele meu pe motocicletă
cine călătorește
călătorește numai și numai cu moartea în contrapartidă
ca printr-o ţară ce arde de la începuturile ei poporul
sau invers
iar unde nu vom fi ajuns încă
oamenii vor inventa povești despre noi:
" *spun unii că ar fi trecut și pe aici"*
ori "a fost unul care ar fi văzut-o, dar și acesta a dispărut demult"
însă pe el, pe Motociclist, nu l-a văzut nimeni vreodată
deși din cer mai răzbate
în nopți de furtună
coborând peste sate
sunet surd de motor.

...şi din nou vor fi numai și numai poveşti cu iz de kerosen
şi din nou tu, doamna mea dragă -iubire nebună de poet,
îmi vei îmbrăţișa spatele ca un miriapod puternic cu o mie de brațe
amândoi vom arăta ca-n poze interesanți și senzuali pe aceeași motocicletă
ca Yin și Yang zburând
și mușcându-se în oglindă
printre roiuri aprige de meteoriți
neştiind deloc ce ne aşteaptă....
acolo...

în inima ta cititorule: ţara mea, poporul meu!

**din poemul" Hanibal" de Eugen Jebeleanu*

Numai nopţile...

Numai nopțile mi se aliniază la fel –
rimele niciodată, iar iubirile nici atât.
Ca disperarea unor soldați în luptă
sub semnul unei înfrângeri continue
fiecare zi pe care o trăiesc nu e decât un rest
pe lângă alte resturi și o sumă de palavre
de care mă pot lipsi fericit.
Dar nu mă plâng.
Lecțiile mi le-am învățat trăind
pe lângă propria-mi ghenă de gunoi
și, de azi, nu mai ating nimic
din ce-i stricat sau pute
și nici nu mă reped să smulg
prada din gura șobolanilor mei.

Oh, tulbure speranță,
fără acoolul tău aș fi murit de mult
și azi când beau de tine
la fel mă agăț tăcut
ca de iubirea unei curve
cu ea să-mi pot spăla pe ascuns
și mâinile și chipul și năpasta,
dar e din ce în ce mai greu
...inspir, inspir până la greață
iar când expir
vomit
vomit, vomit, vomit
până devin de gheață.

…şi eu aparţin acestei lumi:

DA,
n-am ars de viu
și sângelui meu nu i-am dat năvală
spre pieptul tău, Poezie,
venele mele n-au purtat spre laguna ta
tot ce inima mi-a suportat
și nu m-am lăsat ucis pentru tine.

Numai noaptea, uneori, izgonit din iatacul iubirilor tinere
am revenit ca la o femeie bătrână
și te-am hrănit cu firimituri
...ca pe păsări.

Altfel mereu mi-am luat mult timp liber faţă de tine.

Dar și eu aparțin acestei lumi
acestei confrerii de înfumurați,
de gigolo parnasieni, depresivi...
deşi
n-am plâns la căderea părinților tăi
n-am acoperit câmpiile tale de secetă
cu trupul meu de ceață
pe obrazul lunii n-am lăsat urme de obuz
și n-am adăpostit cu mâinile mele china împotriva mongolilor.

Însă de azi sunt năruit, mi s-a umplut paharul
și acum din ce în ce mai des la buza lui adăst
nu mai am multcurând
voi fi și eu *''legat"*...la un sistem de verbe
mini-hidrocentrală preluând propriul venin și pizmă
dintr-un pahar de vorbe,
lumină dând
doar cât să-i ajungă de-o respiraţie.

Alzheimerul inimii

Poate ar trebui
mai întâi să ne naştem
numai pe jumătate
sub o pojghiță fină de gheață
febrili şi ascunşi
la un milimetru distanță de viață
acolo să ne privim
câteva sute bune de ani
fiecare
față în față
înainte de-a creşte copii
înainte de-a iubi şi înălța piramide
înainte de-a vorbi
şi de-a trăi poeme în fașă

...ar trebui.

sau poate toate astea deja,
se şi-ntâmplă:
mai înainte de-a ne naşte întregi
mai înainte de-a ne creşte unii pe alții copii
mai înainte de-a ne iubi şi înălța
mai înainte de-a vorbi
şi de-a trăi poeme deplin,
veşnici în Viață

La Belle Époque s-a sfârșit!

Eu rămân aici, pe terasă, lângă curvele mele
de partea neagră și ostracizată a baricadei,
să mă bată viforul iernilor de sărăcie
și ploile acide ale orașului
printre munți de pet-uri
și animale bolnave
să pot respira încă aerul din decolteul acestor frivole,
bâtrâne domnișoare, ucigător de nociv
amintind de parfumul unor vremuri apuse
și de orgasmul unui om liber.
” La Belle Époque s-a sfârșit! ”
-prietenii știu ce zic voi,
însă, plecând dintr-o lume perfectă
în care le-ați rezolvat al dracului de bine pe toate
mergeți, așadar, de vă așezați sănătoși...dincolo de morminte,
pe porțile raiului nu poți intra, desigur, decât cu un maxim de
alveole curate
și cu o formulă dentară completă.
”Bon Voyage!”
eu rămân de cealaltă parte, mirosind urât
asemenea vremurilor pe care le privesc și mă privesc
întotdeauna oripilat de sănătatea bolnavă a oamenilor
într-o lume dementă
Voi, însă, mergeți sănătoși
și vă așezați înăuntru
dincolo de morminte
... la masă.

Cântându-i morţii din ”Grădina Paradisului”

”şi moartea nu va stăpâni nimic”*,
va veni în urma mea şi va trăi ce am trăit şi eu
înjurându-şi nopţile: cumplită dezolare
orele ei de gumă - propria-i linişte
propriul ei ţipăt
infernala minciună
bulevardele goale
copacii refuzând să-i vorbească
oraşele îngenunchiate
şi oamenii.
va veni moartea şi va trăi cum am trăit şi eu
ascunzându-şi zilele sub cerul de smoală
al singurătăţii
cunoscând aceeaşi iubire
aceeaşi prietenie
-numai păsări de ceaţă
va veni moartea şi va deveni alcoolică
şi ca orice animal bolnav de casă
pentru o bucată de pită
va trebui să ucidă:
om viu.
va veni moartea în urma mea
.... şi va culege ceaţă.

** "And death shall have no dominion"*
*(*Dylan Thomas)

Colosul

voi nu v-aţi petrecut cu mine nopţile pe aceste înălţimi
şi din spinarea acestui uriaş de fier
n-aţi privit, cu mândria celui ce n-are ce pierde, spre bolta de stele
n-aţi dormit în braţele lui protejaţi de întuneric
şi nu v-aţi trezit la kilometri distanţă de casă
cu spaima unei zile noi
tensiunea din osatura lui voi n-aţi simţit-o
şi n-aţi văzut nici aburul ridicându-se în zori din carnea sa
fără efort, cu aripi de înger
voi nu i-aţi auzit scrâşnetul măselelor de oţel în soarele verii de august
şi nu i-aţi admirat modul de-a purta fără un cuvânt, maiestuos, oraşul
ca într-o palmă de sfântpeste mări de ceaţă
nu v-aţi lipit obrazul umezit de lacrimi de fruntea sa
şi n-aţi ascultat ecoul ce-l adăposteşte pântecul său de ani buni
ca pe o ispită privind însingurarea serii.
nu v-aţi întrebat de unde şi până unde i se poate întinde aşteptarea
nici viaţa
şi nici dacă din umerii lui
poezia ar putea zbura pentru totdeauna, cel mai bine
voi n-aţi ascultat zbuciumul râului de lumină curgând prin inima sa
de aceea, nu vă aparţine acest poem!
el va rămâne poemul unei singure iubiri cu tot ce a cuprins ori nu poezia din el
-iubirea şi prietenia dintre un pui de om şi uriaşul său de fier poezia aceasta, viaţa mea ca un zmeu de hârtie
călătorind printre toate lucrurile pierdute
...abia de te zăreşti de aici şi mai c-aş râde de tine
-ca un *nu-dai- doi- bani- pe- el* ce suntdacă
n-aş privi cu inima strânsă de milă şi frică
la făptura prietenului meu, aşezată ferm, drept pe picioarele sale
ca un uriaş pod răsucit peste moarte.

Iarnă (blues)

azi simt cum îmbătrânesc dintr-odată
”mi-am îndeplinit toate profețiile politice” *
doar o vânătoare veche-mi mai tulbură somnul
dănțuindu-mi prin vene
dragoni petrec curtând cosânzene
sun cornul ca pentru ultima oară
obosiți de alarme gonacii mi-i chem înapoi:
revino acasă Cumplită Iubire,
și tu, Neprețuită, Fugară, Prietenie,
renunță Îndârjită Speranță,
azi vânătoarea voastră se termină cu mine
înghețați, așadar, lângă trupul acesta
... de zăpadă murdară

Merry Christmas you all!

**George Bacovia, în poemul ” Cogito”*

Azi a lovit din nou…

Azi, România supusă m-a lovit din nou
peste față
cu brațul ei de utilaj greu balcanic
universul mi s-a înclinat la cel puțin
30 de grade
și pe chip mi-a apărut mira
stam mut și cineva de sus hotărât deversa
acum toate lucrurile nefolositoare
unei societăți
peste lumina unei mări mustind
de inimi calde.
asta mi-a readus în memorie, fără efort
întreaga mizerie a unei adolescențe
batjocorite
și toate jurămintele ce se nășteau atunci
în mintea tinerelor fire de iarbă
și pe obrazul pe care mi-l pregăteam
a-l întoarce vieții
mi-a înflorit din nou ca un stigmat rușinea.
îmi era silă de mine și de toți care veneau
să mă asigure că și-au rupt
cu propriile mâini
din trupul lor de zăpadă
câte o bucată de pâine
și că e un gest de nespusă tandrețe
rostogolirea muntelui de gheață
peste oameni.
vorbele lor aveau toate darul de-a ucide
ca napalmul
și sub imperiul pustiitor
al **aceluiași soare roșu**
numai cei născuți din părinți luceferi
mai puteau scăpa doar cu semne
până și ecoul tăia afară în carne vie
ca briciul.

– ... de câte răni e nevoie, tată, pentru a zidi
o cetate? dar o conștiință?

și tare mult mi-aș fi dorit să am azi
sub ochii mei, o lupă
ca în livada pomilor odată tineri
odată visători
să pot privi mai bine spre vechiul meu cerc
de prieteni
acum îngustându-se din ce în ce mai mult
brutal... ca viața.

Soarele albastru

Am văzut, îl văd
şi aud încă vorbindu-se destul de des
despre soarele roşu,
la fel şi despre fraţii acestuia
tot atât de radicali
soarele negru şi soarele verde
iar pe cel galben îl mai vedem încă desenat de copii
pe trotuare
însă prea puţin deşi e atât de vizibil
vorbim azi
despre cel în lumina căruia
ne construim cu toţii ziduri:
soarele albastru – sursa narcisismului –
lumina depresiilor noastre,
lagună dureroasă, sigură, a fiecărei personalităţi.
Despre el de ce nu ne vorbeşte nimeni
şi de ce nu-l preamărim în versuri
din moment ce e atât de prezent
şi în marginea extinsă a umbrei noastre
prin cerneală albastră
el semnează orice act al creativităţii umane?!

Spleen 1

stau în mijlocul câmpului
...de joacă
şi aştept.
fără minge
fără alţi jucători
fără porţi
fără reguli.
doar stau.
moartea şi boala
aşteaptă şi ele în galerie.

Spleen 2

Aici, eu şi tu
Pe marginea asta de hârtie
Nicodată carte
Anonimi, desueţi
Separaţi dar iubindu-ne.

Spleen 3

Şi un singur rost au toate lucrurile astea, să curgă
Şi lucrurile astea împotmolindu-se ca apoi să se rostogolească
Şi lucrurile astea împotrivindu-se toate ca să cedeze iar şi iar,
să curga, să curgă
singurul poem adevărat

Singurul poem adevărat e cel
ce nu se mai poate scrie deplin
nici azi, nici mâine, nici poimâine
un poem care numai rămâne
înghiţit şi născut pe jumătate
şi care în acelaşi timp,
de oriunde ar fi privit
rămâne singurul posibil
Poemul eliberarii care se anunţă!
dă semn.

o eşarfă
o renunţare
şi o zăpăceală
din care nu-ţi mai revii,
de câte ori îţi vorbeşte
simţi cum odată cu el
ceva în tine moare
dar şi renaşte definitiv.

... ca norocul de rar

de câte ori reuşesc să prind o fărâmă
din cel care sunt
de sub tăişul de umbră al apelor murdare
şi reflectez cu ochi ieșiți ca de melc
printre zăbrelele colţilor de rechin
la lumea ce acum mă ascunde
acum mă aruncă
pentru a mă frânge
deasupra talazurilor vieţii
nu pot mulţumi îndeajuns zeilor
şi plâng de fericire!

Zilnic
pe nemâncate
delicat
meticulos sub ghilotina lunii
ca un grădinar cu trandafirii săi
plivesc răbdător din blana mea de javră
firele lăsate-n urmă de hoarda hienelor cu
faţă de om.
– ce spaimă ciudată despică apele?! –
sub greutatea lor inima mi se frânge
ieftină şi proastă... ca pâinea

... dintre noi câţi or mai fi în viaţă?
cât abur tot atâta sânge.
dar eu am o patimă uriaşă
de pământ norocos
în mijlocul furtunii
ca o insulă fără astâmpăr mă simt
nu mă opresc
la zgomotul valului
şi continui să dansez subţire
elegant pe marginea asta de hârtie
îngustă ca o lamă de cuţit
într-o lume dezlănţuită
într-o lume născând neîntrerupt valuri
numai valuri
şi hiene...
în spectacolul naufragiului de trupuri

desprinse
şi de vise
dansez, dansez, dansez
şi nu pot mulţumi îndeajuns zeilor
pentru că ştiu şi văd cât de sigur mă-ndrept
spre tine –
Promontoriu al Prieteniei Veşnice!

Câine de soi, caut un stăpân mai bun!

Nu ştiu din ce pricini, dar m-am calificat
şi pot, azi, să vă confirm
– în deplinătatea facultăţilor mele mintale –
că sunt ogar
pe scurt, ogarul lui Dumnezeu
şi, deseori
Acesta mă foloseşte în „petrecerile” Sale
juvenile
recunosc – deloc frumos
şi de cele mai multe ori rânjesc prosteşte
cu buza umflată în lumina lumii
dar asta nu ar fi nimic
se spune că dincolo de „toate” ar exista
ceva inedit
un fel de pedigree umblând năuc
prin venele mele
vedeţi bine
de aceea şi sunt cotat ca un ogar de soi.

Eu vă iubesc! – iertaţi-mi dezinvoltura –
a devenit ca un instinct
unii îl numesc „falsitate”
alţii îi spun „sentiment de apartenenţă
corelativ la umanitate”
nu ştiu
precum confraţii mei canini sunt tot ce
s-ar putea numi mai „dulce”.
Un lucru însă mă face… oare să vă spun?!
TRIST, da’ trist rău...
Că tot ce ademenesc
tot ce iubesc
– aşa fără de prihană
(cum pică bine la unele texte)
iertate fie-mi păcatele de câine! –
Domnul, stăpânul meu
ucide şi-şi aduce în casă
pradă.

Cântec

Nu am avut prieteni… ştii bine
doar cuţite la masă
stându-ne alături cu aerul cel mai nevinovat
şi furculiţe şi linguri din prun uscat
urmate de zeci de confeti
un carnaval venețian
asta ne amuza teribil
aşteptam umăr lângă umăr
odată cu noi
lumea să explodeze dintr-o clipă în alta
dar nu…

am crescut săraci într-un cartier bogat
hrăniţi de mistere
nici azi şi nici ieri nimic nu era la fel...
ne minunam în fiecare dimineaţă
ca doi feţi-frumoşi
de forţa lucrurilor în viaţă
pe-atunci nu ştiam cum se nasc visele
părinţii nici ei
ca plopii pe stradă
nevinovaţi şi drepţi
îmbătrâneau cu mâinile-n sus
toamna prin oraş îşi anunţau dispariţia
fire albe purtate de vânt
ne intrau în gură
scuipam
uitam
şi eram iarăşi veseli
– Priveşte acolo! îmi spuneai
... Oh! ai mai văzut aşa ceva? da, uite...
– Unde? ..
– Acolo! oamenii încă mai dau semne
de viaţă…
– Wow!
– Vinoooo!
și câte minuni nu se iveau chiar din marginea
blocului!

BOGAT ORAŞUL TOT SE ÎNVÂRTEA!

noi încercam să prindem din fugă
cât mai multe sensuri
ca într-un puzzle, cât mai multe sensuri
tu purtai un echipament special
– un fel de costum de astronaut gen Sputnik
din care ți se vedeau numai ochii verzi
de culoarea vinului
eu înotam în lumina lor ca Omul din Atlantis
fără să-mi pese
steaua Chinei strălucea galben
cusută pe buzunarele jeanşilor mei evazaţi
Pământul abia de se zărea
Dunărea ni se mutase și ea în călcâie
plângea proastă ca o salcie peste oraş
şi toate ar fi trebuit să ne obosească nespus
dar nu…
la cinematograful din cartier rula filmul
indian „LANȚUL AMINTIRILOR”
nu aveam timp de minciună
nici de ură
dar nici de iubire
altfel, desigur, citisem amândoi în acel aer
tot ce se putea citi şi ne simţeam zei...
Oh, Van Gogh!
cât te urăsc
tu cu florile tale precum chiparoşii
de semețe
cum n-ai putut să laşi neatins mitul?
venind după tine, acum
ce să-i mai pot dărui iubirii mele?
fiară hulpavă...
până şi tu m-ai trădat!

Taifas cu îngeri

Doi îngeri îşi disputau apartenenţa la existenţa mea.
Unul era mai critic
Altul mă iubea
Nu vă înţeleg, le spuneam,
ce fel de îngeri sunteţi voi,
de vă risipiţi nemurirea în jurul unei umbre?
-“Ce fel de om eşti tu, aşa îngeri îţi suntem!”
îmi răspunseră ei.
Nedumerit i-am întrebat din nou:
şi...totuşi... ce fel de îngeri sunteţi,
de vă-mpărţiţi puterea între voi ?
-“Ce fel de om eşti tu care faci îngerii să se-mpartă?”
mă priviră ei cu teamă
Ce fel de om sunt?! am rămas pe gînduri...
în timp ce îngerii îşi disputau apartenenţa la existenţa mea
şi toată lumina zilei de-afară
lin picura
în ochiul de tisă al gândului meu.

Proprietarul visătorului

La început a trebuit şi un "pic" de
revoluţie,
în vederea implementării rapide în oameni
a singurătăţii;
pentru asta s-a hotărât în cor jertfirea
a cel puţin jumătate
din totalul şeptelului de visători:
... ce paşte şi calcă în umbră uşor Pajiştea
Umanităţii.
Aşa au apărut şi alte concepte,
cum ar fi ideea Proprietăţii Perfecte
în care orice lucru va putea îmbătrâni eficient
şi fiecare individ va trăi fericit
ca-ntr-o cetate închisă.
.....
La periferiile proprietăţii imperfecte
acum
buldozerele sfărâmă din temelii,
ceas de ceas, fără oprire
se-ncearcă un ultim asalt în vederea
eradicării insuficienţei
din inima vie a colectivităţii.
Dezrădăcinate, deziluzionate,
animalele "sociale" iau drumul cunoscut
al pribegiei
de-unde Istoria va putea oricând
să-şi reîntregească
şeptelul ei de visători:
... ce paşte şi calcă în umbră uşor
Pajiştea Umanităţii.

Am autor, caut text

ce norocoși sunt unii plecați în căutarea
autorului!
O, Doamne, ce norocoși sunt
viața, sigur, nu e o femeie cinstită
și mă-ntreb oare ce mănâncă
dimineața, la prânz și seara
– oh, nu! nu, viața!
ei îi cunosc bine meniul
și colții înfipți adânc din umăr până-n inimă
oare ce beau ei
cei cu textul mereu la îndemână?
ce beau ei când este lună plină?
și lună plină e în fiecare vineri
– mie așa mi se-ntâmplă –
şi inimii mele de javră străină
mereu, numai și numai vineri
ca-ntr-un carusel
cineva se ocupă
de tot ce urmează chenzinei
și e musai „de verde”
cum verzi îmi par cuvintele toate
coborând peste mine
în șuvoi de lumină
necoapte
virgine
în fiecare vineri
când e lună plină.

Singurătate, planetă „rotundă”

Alla breve,
mi-am parcurs jumătate din spaţiul
singurătăţii
ca să pot ajunge în această Siberie surdă
autoexilat din aburul copilăriei
nu am luat cu mine decât un nume de câine
aici… drumurile pier… dintr-odată
iar poveştile par să-şi fi smuls demult
din vorba lor ispita
e un continent de o melancolie fără margini
fără porturi
fără catarge
de jur împrejur numai uitare

cândva, uşor ca un poet
mă înălţam să privesc peste crenelurile
de ceaţă ale cetăţii în formă de soare
... prea uşor s-ar putea spune

Prietene, nu te-ntrista pentru mine
extremitatea firească a singurătăţii mele
îţi este veşnic aproape
nu-ţi fie teamă
ca să te recunoască e suficient
să-i întinzi mâna
pentru tine ea e atât de blândă...
Ah! altfel nu m-aş simţi atât de singur.

Inima mea

zorii au fost azi aşa: negri
dacă-mi plimbam un singur deget pe sticla
fumurie a ferestrei ca să privesc afară
la urmă îmi rămânea agăţat de el un om mic
negru
cum mi s-a mai întâmplat odată jucându-mă
pe geamul unei cârciumi la Copşa Mică
ochii îi erau mari, de cărbune
trupul rotunjor
şi era tot numai şi numai zâmbet
ar fi semănat cu un om de zăpadă
dacă zăpada ar fi fost neagră
ori
dacă zăpada ar fi fost roşie
ar fi semănat tot cu un om de zăpadă
cum am văzut că pățesc sfinţii şi pruncul Isus
în Ţările Americii de Sud
dar eu eram trist
şi nu înţelegeam ce motive avea
să-mi zâmbească aşa
taman azi când zorii erau atât de negri
şi ca să mă-nveselesc puţin
am făcut ce fac toţi copiii: l-am luat cu mine
într-o călătorie
şi împreună am desenat pe geam o inimă
mare
vai! n-o să vă vină a crede
dar primul care a venit să ne vadă isprava
a fost cerul
era atât de albastruuu!
şi imediat după el, în mijloc
a apărut şi soarele
... şi asta în pofida conturului negru
al inimii mele.

Despre viața ca spam
sau cum doriți dvs.

Ce aproape vă simt
și cât de mult vă iubesc, dragilor
cu toate că nu vă cunosc
dar cum altfel?!… mai ales pe dvs.
stimată doamnă/dommnișoară
știți, ieri v-am zărit id-ul pe facebook
strălucind ca un blitz peste o mare de like-uri
aveați aerul unui copil răsfățat
… sau poate doar mi s-a părut

şi ce nume exotic, ce nume frumos aveți
cu el odată ați fi putut culca la pământ
o pădure-ntreagă
ca-n depărtata Tunguskă
cine nu v-ar fi urmat atunci și cu ochii închiși
când eram cu toții rebeli
la auzul unui singur cuvânt
tremuram ca plopii de șoapte cu noaptea
pe noi
și dintre toți cea mai sensibilă rămânea ea
de frică nici nu știam cum să-i mai vorbim
trupul ei transparent și lichid ca apa
din nimic exploda ca dinamita la soare
eu abia de mă puteam abține să nu țip
de fericire
zburam amândoi oriunde
cine de-acolo s-ar mai fi întors pradă și viu
înapoi?!

… oh! cât de greu îmi este să ascund
încă și-acum
viața de viață s-o ascund!

Nu, nu! nu vă gândiți
stimată doamnă/dommnișoară
cărțile în sine n-au nicio vină
fiecare s-a hrănit în țara asta flămând
și a crescut sărac

– mărturia cea mai grea vine întotdeauna
la urmă –
cu tot ce s-a ivit
acum e târziu
și-n ani regretele și-au cam pierdut
din poezie
noi n-am citit când trebuia literatură bună!

de aceea și oftez
citindu-vă email-ul:
– How do you do, my love?
„Vă mulțumesc frumos!” – răspund în gând
cutremurat ca un poet citit
„azi sunt puțin mai bine!’’
atâta duioșie cum e cu putință?!
de atâția ani vă ascult uimit
stimată doamnă/dommnișoară:
– …fancy a cuppa, my angel?
și eu încă, încă, nu vă pot răspunde!

Slava deşartă

Am visat că nu mai visam!
ca într-un somn greu pierdut
eram aruncat printre ape
şi toate numai mie îmi vorbeau
cu limbile lor încâlcite şi lichide
într-un fel cât se poate de mortal.
Mă depărtam ca un trunchi desprins de mal
când zdruncinat, când scufundat
de vorbele lor,
când aruncat peste vâltoarea vreunei cascade.
Urcam sau poate doar coboram
şi în tot timpul ăsta uitam, uitam...
uitam locul naşterii dar şi vârful muntelui ce obişnuia să-mi spună ceva
la fel pădurea... Ce anume? Nu-mi puteam aminti
şi o mulţime de lucruri se micşorau cu fiecare clipă în ochii mei,
iar eu tot nu puteam decide
căreia dintre ele să mă ofer total,
căreia dintre ele să mă dedic
şi între timp, putrezeam.
Mai întâi, pe calea apelor înfuriate mi s-au dus hainele
pe urmă, în ritm neliniştitor
ca într-o leprozerie, strat după strat,
am început să pierd din pieile
ce-mi acopereau trupul
peşti mari sosiţi din cine ştie ce adâncuri murdare
le prinseseră gustul
şi de-acum odată cu ele smulgeau şi bucăţi bune din carnea
altădată îngrijită cu atâta temei
’’Mă lepăd!’’ ...’’ Mă lepăd!’’ strigam eu de frică
şi tinereţea mea odată de poveste
se lepăda şi ea de mine
iar eu, între timp, nici nu muream şi nici nu trăiam
făceam doar aşa, cum s-ar spune, pluta pe oase
şi oasele mele la rândul lor pe alte resorturi
de nebănuit până la descărnare.
Mult nu mai aveam, ştiam
şi visam că nu voi mai putea visa niciodată
cel puţin până nu atingeam punctul de limită

-de jos sau de sus-
oricum de imponderabilitate,
îmi spuneam eu,
ca să mă-mpac
și, odată și odată,
una din curvele astea de ape
din milă sau din silă
tot îmi va face semnul crucii pe spate
și mă va elibera de mine
cu sau fără oase
cu sau fără unu ori două poeme
(nu foarte bune,
ci numai atât cât să le roadă câinii iuți din fire până-ntr-un minut)
vor lua cu toate drumul gârlei
iar sufletul, cristosul lui de suflet!,
se va ridica până la urmă
și va pleca unde are el de plecat
numai că eu tot nu puteam decide
căreia dintre ape să mă dedic total
deși ceva începusem să pricep cât de cât
din toate câte se-ngrămădeau să urmeze
și mi-aș fi dorit măcar acum
un stop-cadru undeva,
ca fiecare om speriat
când se simte neputincios,
oriunde în toată această cădere ori urcuș
(cine ar fi putut ști cu siguranță?) nu avea importanță
oricum uitam din ce în ce mai abrupt
mi-aș fi dorit să pot revedea, să mai pot analiza unde am greșit,
dar devenise imposibil.
În cuprinsul acestor ape
până și timpul se arcuise ușor
și era cazul de-acum
să-ncep să arunc peste bord,
din lucrurile așa-zis mai ”sofisticate’’:
case și prietenii, frate și părinți
-doar nu-i puteam lua cu mine pe o insulă care se scufundă-
și toate sentimentele umane și toată slava deșartă a încercărilor mele
iubirile, desigur, pe ele oricum le-am bănuit dintotdeauna că ar avea
un conținut ridicat
de fiere și plumb, apoi divorțul și așa-numita mea renaștere de la 40
de ani
apoi imaginea copilului meu și a presupusului său viitor.

Gol-goluț înaintam, însă, cu aceeași viteză
și deja mă-ntrebam dacă nu-mi scăpase ceva,
iar eu încă nu puteam decide
căreia dintre ape să mă ofer
și din nou un urcuș
și din nou o cădere de apă
și iarăși un perete crescând lângă tâmpla mea.
Oare cât putea crește- îmi ziceam-
trecusem și la lucrurile extrem de ușoare
doar, doar voi mai câștiga clipe.
Lângă ureche timpul îmi zbârnâia
ca aripile unei libelule
și am văzut-o și pe ea, ușoară, părăsindu-mă răpită de ape
copilăria mea (...) nu spun"dulce'',
dar fără ea cum să fi fost restul
când doar pe ea o avusesem;
putrezeam repede, demențial de repede, aș putea spune,
și îmi dădeam seama că, în definitiv,
numai eu mă iubisem
cu o asemenea disperare
(și poate niște autori obscuri din secolul trecut)
încât nicio altă greață din lume nu mi-ar fi putut acum îndepărta
noul gust de mine.
Și vomitam, vomitam
vomitam până și uitarea,
iar oasele probabil că mi se albiseră destul
- nici vorbă să miroasă a mir-
Și gândul m-a dus către șobolanul ăla alb pe care îl găsisem într-o vară la Londra
înecat într-un butoi cu apă, după luni și luni de zile de captivitate,
(ce bizară vietate mai e și memoria asta în om!-
altceva aș fi vrut să-mi pot aminti
poate florile de câmp sau oile păscute odată pe dealurile de la Mărăcineni)
dar nu!
...urmam eu,
fără nicio diferență,
ba, dimpotrivă.
Cel puțin prin moarte șobolanul ăla
se înnobilase cumva.

Somnul unui faun

IERI, mi-am înfășurat
cremenea copitelor în blană de linx,
trupul de faun în o mie de piei,
gura spurcată mi-am zidit-o cu lut
și peste văpaia ochilor vii
am aruncat cu grijă,
fără să supăr vreun rid,
fața mieroasă
a poporului meu.

Așa am purces la drum...

Răsfirat peste văi,
Duhul Apelor Domoale respira
ca un glas sugrumat.

...ajuns în coasta Ta de munte,
în zăpada pașilor Tăi mi-am găsit adăpost
și ca o fiară vicleană m-am culcat acolo
ca să pot asculta,
cu urechi fine de lup,
vocea Pământului șuierând
prin rănile Tale.

Răsfirat peste văi,
glas alungat,

Duhul Apelor Domoale aţipise și el...
“ - De AZI începând,
- l-am auzit vorbind-
lumea se va schimba cumplit:
cerbii cei vii vor fugi în mormânt
cerul va naște tigri flămânzi,
mamele-prunci în cutii,
prin prundișul izvoarelor seci
aurul vieții va curge-n zadar,
munții sleiți vor cădea în genunchi.
drumurile toate se vor bate în cap,
vor orbi,
năruit va cădea OMUL,

sub umbra din zi.”

Răsfirat peste văi,
Duhul Apelor Domoale
Amuţise

Ce-a fost mai greu a trecut

Vă rog, scoateți mai repede
mortu' ăla de la gheață
împodobit ca moș crăciun,
mortul ăla cu un milion de brațe
electorale
însetat de circ, furt, mită și fum
și de viețile noastre toate.
-suspansul întotdeauna ucide poporul
mai ceva ca apa "izvoarelor dulci"-
Canibali, așadar, începeți marșul în stradă
sărbătorind 26 de ani în delir
toți ca unul și unul ca ziua de ieri
cine vrea o găsește
mizilic așteptând la fiesta unui trib de golani.

Să vă fie alegerile-n țară
geamparale în clinchet de bani,
viața anunță că părăsește România de la linia întâi
ne privește pe toți printr-un geam
(cum altfel?!)
scârbită!

la unii în obraz, nu de ieri, pielea a-nceput să crape
....dar crăpătură, frate!
Zău că nu-ți mai vine să mori cu boul tău în brațe!

Viitorul poartă aripi

Tot ce s-a putut vedea s-a văzut:
ne-am îmbătat din nou... cu firea
și am ales pușcăriași!
De-acum nu va mai putea urma
decât un exercițiu continuu
și apoi... perfecțiunea:
alți 26 de ani cu noi metode de jaf și
acoperire
pe care-i vom termina ca și azi,
sărbătorind laolaltă, la final, un alt
record mondial:
vom alege-n fruntea țării UN MORT!
unul împușcat, bâlbâit
- chiar dacă limba-i de lemn i-a mai
putrezit între timp,
îi vom scoate mai întâi de la odihnă capu'
și-l vom scutura puţin de praf
și de alte microorganisme pungașe,
peste coaste îi vom trece de două, trei ori peria de sârmă
să-i șteargă urmele de gloanțe,
îi vom pune apoi frumos astrahanul negru-n cap
și așa, cu alai, în consens democratic,
îl vom urca din nou în balconul său.
Mândriei noastre, atunci, din piept,
pe loc îi vor crește ''aripi
NENUMĂRATE ARIPI...DE MUŞTE !
până şi viitorului îi vor creşte aripi
fiind un copil docil.
.....
Spune-mi, tu, cititorule,
dacă pentru faza asta
nu merită să arunci la gunoi 52 de ani de viață?
Pentru faza asta și atât...
numai când te gândești cum se vor scutura de ciudă și scârbă-n
mormânt
Bulgakov, Kafka, Platonov şi Marquez
cum dracu' să nu te mândrești și noaptea că ești român
în România începutului de secol XXI ?!

... mama ei de literatură,
de istorie trăită degeaba,
de oameni și de viață
asemeni!

Curtea miracolelor pustiitoare şi reci

Hai, aruncă -''ți'' șapca în cinstea
viitorului,
dezbracă -''ți'' haina – moștenire de
familie cu petlițe,
cămașa (n-are importanță culoarea),
nădragii, restul lucrurilor obosite de tine,
și, gol cum te-a făcut mumă -''ta'',
scufundă -''te'' în masa lichidă a oricărui bulevard
printre corpurile semenilor tăi
ca să le poți simți
într-un mod cât mai eficient
prezența.
Apoi, ca nou,
dezinfectat,
de 2500
sau de 4200 de ori
de toate bolile pe care le-ai acumulat prin tot felul de artificii media
urcă pe clădirea consiliului municipal
ca un înger fără aripi, fără șanse
și așteaptă să privești de acolo
circul ce va sosi în orașul tău
în luna iunie:

''Luna dihăniilor
devenite
peste noapte...mici''

Afară din cetate!

Tot ce am trăit până la 47 de ani nu a fost viață,
iar de-acum încolo ...va fi și mai puțin.
Zeii nu mi-au fost și nici nu m-au dorit aproape
și tot ce m-a bucurat sau întristat
sub ochii mei s-a risipit ca o nălucă.
Nu am urmat cortegiul lor până la capăt
iar miezului lumii i-am stat mereu
departe,
privirea mea n-a cunoscut lumina
și nici întunericul
și trupului meu nu i-a fost dat să simtă
''ca pe carnea lui''
(vorba unui alt poet ascuns)
fierul încins al adevărului roșu marcând Umanitatea.
Toate lucrurile în care am crezut și cred
-ieri și azi-
au fost și au rămas doar umbre
și numai umbrei lor m-am închinat
frenetic.
Și totuși, iată, încă mă numesc „om viu".
Câtă rușine!
degeaba mă trezesc acum
în anii bătrâneții
cercetător și revoltat
-poetului nu-i este îngăduit nici 30 de ani să se împlinească –
degeaba rimele-mi sunt azi așa de bune soațe
și ochiul lumii-l fac să mă privească.
Oh! cât de slabă-i e privirea
în versul firii ei dansând
zilnic mă-mbrac ca un cadavru.
Cel care spune și se simte mort
să fie înlăturat cu pietre din cetate!
Agață-mi, Doamne, Tu, clopotul de gât
și zvârle-mă dincolo de ziduri
porcul, omul și actorul
cu lepra unei tinereți fără izbândă
doar pietrelor să le vorbească
și cu iubirea sa atât de trâmbițată
prin venele-i deschise

deșertul să-l hrănească.
Așa să se-mplinească pentru toţi poeţii rodul
ce-au risipit trecând prin apa vieţii tinereţea
fără izbândă pentru alţii!

Trei lucruri despre care azi trebuie vorbit rar și în șoaptă

Despre trei lucruri trebuie vorbit, azi, cât mai rar și în șoaptă:
Pacea să nu o sperie nimeni și Moartea să nu o grăbească
vinul vieții se cere de-acum
băut în altă parte
tot mai departe de pământul ce amestecă tot
într-o pastă a rușinii și neînțelegerii
însă o mie de galioane de s-ar porni cu el pe mare
mâine s-ar scufunda toate și niciuna nu s-ar mai întoarce
...atât e de greu!

Desigur, există și acolo
cel puțin o mie de primejdii și o mie de prădători ai vieții
și printre colții lor uriași ridicându-se ca vertebrele oțelite
ale unor stânci din mare
numai navigatorii cu adevărat sinucigași mai pot avea norocul
unei călătorii împlinite...
Și dacă nici în văzduh și nici în apă
atunci unde să-și mai găsească un loc
Spiritul Omului până la Marea Sa Trecere
refuzat fiind de Lume?

Despre trei lucruri trebuie vorbit rar și în șoaptă:
Pacea să nu o sperie și **Moartea** să nu o grăbească nimeni
încrederea de o vei așeza azi pe o piatră
sub soarele **Omeniei** cine-i va culege primul lacrimile?

Și încă prin satele ce-și sting dogoarea-n mare
pescari obosiți mai aduc odată cu seara
în plasele lor printre alge și pești,
prinse cu dinții, frânturi de poeme
toate vorbind despre cei ce se sting
departe,
pe ape străine,
bând vinul vieții cel greu,
lustruindu-și căderea și moartea
cu finețe și zel
gândind la semenii lor
neîncetat
ca **Prietenia Omului**

să nu...

La moartea lui Umberto Eco

Se spune că la moartea lui Umberto Eco
Conspirația Universală ar fi plâns ori ar fi râs,
dar de nimic nu poți fi sigur
când vine vorba de ea.
Un lucru însă este cert și, anume,
declarația ei din primele ore de la
dispariția marelui semiotician:

"Nu v-am spus niciodată nici că sunt
rasistă și nici antisemită
Pentru ca asta ține mai mult de structura
mea moștenită prin naștere
și mai puțin de stările mele de femeie
duplicitară,
Dar n-aș fi crezut că voi ajunge până aici,
încât să recunosc pentru prima oară că
sunt tristă
...Azi mi-a murit cel mai bun prieten
și singurul
care m-a înțeles.

Vă mulțumesc! ..."

Ziua decisivă a Judecății Morilor asupra muritorului meu “eu”

Azi au venit morile,
cum vin ele doar de două
sau de trei ori într-o viață,
și la întâlnirea dintre ape
despletite cu trup greu de femei muncite
și-au săltat pietrele toate,
și desculțe au aluncat printre ape.
Unele erau mai hotărâte, altele
mai timide
și de-ndată acolo au început a sporovăi despre mine:
“Știu că nu merită - a spus cea mai fericită dintre ele-
și mai știu că până și-n universul lui e un om mic.”
“Adevărat- a spus cea care stătea cu streașina mai aproape de mal-
dar poate nici noi nu i-am oferit destul timp.”
“Așa este!- a sărit cu gura și cea care jucăușă
scotea cu brațele-mpreunate roată
volbura din mijlocul apei-
omul nostru este doar un copil și atât.”
“Copil sau nu, noi, înțeleptele, risipim apa
degeaba cu el !” a concluzionat cea care era cea mai bătrână moară.
Mult mai bine ar fi să-l frângem și să-i trecem peste umeri cât mai
iute apa.”
”Dar de unde atâta grabă, surioară?” –
a întrebat și alta
ce părea cumva mai gânditoare.
...Și eu, în timpul ăsta,
visam cum mă prefăceam într-un pește
mic, exotic,
într-unul roșcovan si cu pistrui
și cum eram tare mândru de părul meu coafat nou într-un coc
vopsit în alb și ridicat peste solzii mei de aur ca un turn de fildeș
în care trăia un cercelușdrag de argint viu și nevătămat
ca-ntr-un somn absolut hipnotizat
cu el treceam, împreună,
așa cum ar trece un om beat cu mintea lui și cu ochii închiși pe
lângă moarte
printre pietrele și picioarele lor

și inhalam acolo cu nesaț prin branhiile toate căscate ca o gură de copil
un miros puternic de țâță și lapte,
iar creierul meu mic și lipsit de memorie
zău că-l simțeam cum turba de fericire.

Și uite, așa creșteam amândoi
unu' cu altu'
ca doi într-o placentă
...o dată și încă o dată!

Despre animale şi oameni

Azi cineva m-a contrariat
spunându-mi că nu se pun pe facebook pozele cățeilor, la aniversare,
ca și când ar exista o diferență esențială ce mie îmi scapă
între oameni și animale
între sentimente, în genere, și toți cei ce le pot împărtăși.
Și atunci care să fie deosebirea?
În defintiv, și poemele mele nu sunt decât tot niște jigodii
care dau bine în poză
cu botic și floace
și de a căror naștere mă bucur și o anunț asemeni
în speranța tulburată și turbată
că undeva, cineva
le va înțelege
deşi, nici ele nu amintesc despre nimic imediat și uman,
(vorba unei prietene indience)
și atunci îmi revin și îmi spun
că toate încercările mele
n-au fost și nu sunt nimic altceva
decât vorbirea câinelui meu trecută prin cuvintele mele
ori traducerea expresiei ochilor
ori felul în care mă tulbur când îi vorbesc ca unui om,
propria mea aproximație trăind
într-o asemenea vecinătate misterioasă
și nobilă,
extensia și transferul meu fragmentat
într-o inimă caldă de javră.
şi de aceea o sărbătoresc, omule care ești,
întotdeauna ca pe o victorie,
singura mea victorie necesară pot să spun
pentru că în javra asta, câinele meu, stăm cu toții ascunși
și eu și tu, care citești și restul
laolaltă, după cum se cuvine
în singura lumină sinceră de pe pământ
până la cea care ni se va dărui fiecăruia dintre noi după cât am dăruit

- adevărată și ultimă ca o apă ce nu mai

pleacă.

Ultima noapte albă a muzeelor lumii

În noaptea asta am fost plecat
şi pe drum am descoperit o nouă formă
de singurătate
mai nebună şi mai sinucigaşă decât cea
a unui far maritim pe care l-am privegheat
într-un amurg de toamnă ploioasă
pe o coastă părăsită din county Kerry
după o sută de ani de solitudine
la marginea mării
bâtrânul far se pregătea să moară
şi nu trebuia să fii un geniu să-nţelegi
că un ochi de pradă îl pândea
din slava cerului.
Ah, să fi fost un paramedic acolo
ca-n umbra unui mucenic aş fi sărutat
nisipul de sub picioarele sale
şi o supradoză de morfină ar fi curmat chinul
bătrânului ostaş.
Cine nu are urechi să asculte
mai bine să tacă
pentru tot atâtea ziduri există tot atâtea
inimi.
Ţie, noapte bogată îţi datorez
toate luxaţiile astea şi fracturile mele
şi această dureroasă desprindere de şold

de data asta chiar am căzut adânc în tine
şi niciodată nu mi-a fost mai greu
până şi figura cu mersul pe brânci pare a da
semne de oboseală.

Când am plecat, nimic nu anunţa
o *călătorie spre capătul nopţii*
şi lucrurilor dragi le-am spus să mă aştepte
cuminţi lângă vatră
asta bănuiesc că într-un fel anume
a mai liniştit cumva spiritele
altfel gândul şi inima mea de javră

nu m-ar fi însoţit adânc în noapte
de suflet nici nu putea fi vorba, pe el demult
nimic nu-l mai mişcă din casă.

Nu vă fie teamă
le spuneam tovarăşilor mei de drum
noaptea asta e aşa mai mult o metaforă
a zilei
pe calea aceasta
nimeni nu s-a simţit în beznă
sau singur vreodată
veţi vedea, pregătiţi-vă!
ceasul eroic îşi va bate monedă
chiar aici sub chipurile voastre
şi ca undele fine de apă ne vom revărsa
cu toţii curând în marea pelerinilor lumii
să-ntâmpinăm deci cu bucurie deplină
Marile Sale Talazuri!

Dar nu a fost aşa să fie
mama ei de viaţă nu a fost
şi niciodată noaptea nu a fost mai întunecată
şi în acelaşi timp mai albă pentru mine
şi cel mai tare
mai tare chiar şi decât ecoul sălilor goale
şi liniştea atâtor coridoare lipsite de oameni
înspăimânta scrâşnetul de dinţi
şuierând de la rădăcina etichetelor muzeale
ca şi când un întreg popor
s-ar fi târât în genunchi pe un drum de sare

şi asta mi-a amintit de farul acela
cu raza lui de lumină ce obosise călătorind
peste ape
şi, jenat ca niciodată, am simţit
nevoia simplă de a-mi culca obrazul
în culcuşul acela de pradă vânată
unde coşmarul îşi are numele sale
extrem de sonore
şi unde îşi da duhul noaptea sălilor muzeale
din lume.

Of! nu credeam că se poate şi mai singur

decât singur pe lume
stam strânşi unii în alţii şi fiind noapte
ne priveam toţi trei ca într-o oglindă
în singurătate
inima mea de javră începuse a tremura
ca varga
întunericul parcă îmbătrânise un pic
şi odată cu el, alături de noi... cu ochii uimiţi
ieşiţi din orbite
se stingea fără vise şi ultima noapte albă
a muzeelor lumii.

Ţipăt... unu, 01, 1!

Imaginează-ţi pentru o clipă că lumea ar fi
aşa cum ai visat-o
imaginează-ţi, apoi, cum vine cineva
şi-ţi loveşte cu brutalitate visul
lumea visată
de o mie de ori o loveşte
şi încă de o mie de ori o izbeşte
o înjoseşte, îi spulberă tonalităţile
dacă nu reuşeşti, atunci gândeşte-te
la un vas de porţelan de Sèvres
ori mai bine la un vas de ceramică veche
Cucuteni ori Ferigele
1000 de ani, 2000, 3000 de ani de cultură
şi acel cineva încă de o mie de ori loveşte
şi încă
şi încă...
la urmă, fă un ultim efort
şi imaginează-ţi mâinile tale încleştate
cu furie surdă, neştiută şi oarbă pe mânerul
obiectului dur care loveşte
(ştiu! tu nu poţi fi acela, dar imaginează-ţi
te rog!)
imaginează-ţi cioburile împrăştiate peste tot
bucăţile lor de viaţă risipită
tristeţile lor toate
speranţele lor spulberate
dezamăgirile
şi sentimentul de ireparabil care te va copleşi
la sfârşit;
dacă nici aşa, priveşte-ţi în ochi atunci
indiferenţa zilnică
jumătăţile de măsură
calculele, târguielile meschine
succesele asemeni
hrănindu-te
oră de oră
secundă după secundă
şi toate astea se-ntâmplă

sunt extrem de reale
disperarea copiilor tăi
într-o lume de cârpă
niciun glas al bucuriei nu va mai putea
izbucni

şi toate astea se-ntâmplă
sunt extrem de reale

în timp ce în inima ta caldă de javră
sinele tău plânge
neauzit de nimeni
cum numai îngerii ştiu
singur
oh! şi până la suflet mai e mult...
foarte mult mai e până la suflet
iar un simplu exerciţiu de imaginaţie, sincer
niciodată n-ajunge!

Parteneriat strategic

Cum să vă spun să nu iasă cu scântei
Dar eu gândesc că viața și moartea sunt parteneri
nu de afaceri, ci mai pe scurt: sunt gay.
Unul se arată îndârjit rău și altul îl regulează
Mă scuzați dar acesta e poemul meu de luni,
nu de marți că atunci el s-ar fi chemat simplu: Belgia
…și apoi lucrurile stau în categoria lor
tot așa cum le-a găsit și explicat Aristotel.

31 iulie 2017

Pescărușul

(studiu după „Albatrosul“ de Baudelaire)

Stau, beau
și din nou
vagabondând,
în felul meu aproape indecent,
iubind și ejaculând
ca neaua
peste termocentrale cu amplasament montan
poeme,
mă răsucesc ca un pescăruș
de trei ori peste cap
urechile de lup mi se dau pe spate,
ochii îmi devin cheie sol- ardși
în melodia zilei
rup firele ca din plasa lor
cazând
să nimeresc cu fața
taman în gardul Comunei din Paris
unde din nou
de trei ori peste cap
și tot așa
fără să obosesc,
mă prefac
încrezător
și visător
în viitorul omenirii.
Ca întotdeauna,
ceva tot se mai poate regândi
ce atâta tevatură,
și în ape cunoscute ori necunoscute
cu noaptea plonjez
numai și numai înconjurat de stele
gata, gata să mă înec.
Luna si ea,
tovarășă și iubită bună
de cameră și de celulă (nu?)
prinsă cum e
cu inima mea la subțioară

speriată mă tot strigă
și face o figură de toată mila
palidă și tremurândă cum e
să mă implore:
Manule - Malule
te „**huduie-n exil, jos, toti batjocoritorii...“**

Cum se scriu 40 de poeme pe pâine

Se scrie un singur poem și se acoperă cu pâinea din ziua respectivă
A doua zi se citește poemul cu voce tare, se mănâncă întreaga bucată de pâine

– până și firimiturile și

se mulțumește Domnului
după care se mai scrie unul și se acoperă cu pâinea mâncată
A treia zi se citește cu voce tare poemul din ziua precedentă, se roade doar un mic colț
din bucata de pâine care-l acoperă și se mulțumește din nou Domnului, iar restul de
pâine se așează cu grijă peste poemul scris în ziua a treia
după care se continuă așa până trec 40 de zile

Apoi se înalță ochii și se moare.

Atât Domnul cât și Diavolul vor înțelege mesajul tău!

Când eşti tânăr...

Când eşti tânăr
atât de multe lucruri se pot schimba,
câte nu se pot schimba cât eşti tânăr!
- binevenită-i schimbarea -
iubita, numărul de telefon, reşedinţa,
opţiunile politice, adresa de email
până şi mersul pe stradă
ţi-l poţi schimba,
un timp,
când eşti tânăr.

Când eşti tânăr
atât de multe lucruri se pot uita
câte nu se pot uita cât eşti tânăr!
- uşoară-i uitarea -
iubita, numărul de telefon, reşedinţa,
opţiunile politice, adresa de email
până şi prietenii
se pot uita,
o vreme,
când eşti tânăr.

Când ai 83 de ani însă,
numai mersul ţi-l mai poţi uita
undeva pe o stradă,
numai reşedinţa ţi se mai poate schimba
undeva în cer,
şi nicidecum iubita,
nicidecum telefonul,
nicidecum opţiunea politică,
nicidecum adresa de email.

...iar prietenii ştiu de ce
te privesc plângând,
când de noapte grăbiţi,
fiecare lângă fiecare aşteaptă,
încolonaţi la sânge
… ca uitarea.

Am putea fiecare...

am putea fiecare
să ne trăim viaţa
îngrijoraţi o singură dată
într-o mie de ani
şi fără să irosim multe cuvinte
am scrie astfel un poem tulburător
dacă am fi nemuritori şi poeţi,
dar nu suntem
şi fiind mai mult plecaţi
decât în vecinătatea vieţii
ratăm totul fără deosebire.

Pescarul

cei ce-s născuţi lângă ape
nu-s mai buni decât alţii,
numai sângele lor, poate,
veşnic ţintind către casă
tot mai mult în inima lor
ca-ntr-o deltă adastă.

...şi doar sufletul lor,
de pescar lipovean,
cu mâini aspre de muncă,
seara tăcut dintr-o lotcă
mai aruncă năvodul,
spre un vis
alergând printre ape
fără umbră,
ca o ştiucă cu trupul de aur.

Ziua # 234

Azi vom începe cum am mai început…
cu inimile îndepărtate ale strămoşilor
vom freca bine dimineaţa pe spate,
dar şi prin ziare
unul câte unul, aşa cum ne-am dorit.
Dintr-un colţ al camerei, tăcut
animalul inimii ne va privi cu vădită curiozitate
timp în care, fiind unul de pace,
pe facebook 250 de prieteni
de vor urâ de moarte.
Dar noi ve vom simţi bine chiar şi aşa
şi cu degetul mic, ăla de lapte pe care l-am supt,
adânc înfipt în ispita zilei
ca Narcis ne vom privi în oglindă toţi
jucând … numai x, x, x

Nedespărţiti solitari vom fi tocmai de aceea…
şi ca o pecingine cu rezistenţa pe mâini
ne vom spăla degeaba
cele 300 de jigodii care am mai rămas
vom începe să-numărăm cu voce tare ca la grădiniţă
total anapoda:
de la viitorul cristoşilor pesedişti – ziua 234
la cristosul cel de buzunar, personal din ziua întâi
şi extrapolând
la cel al unui popor de mameluci – 365 de zile într-un an.
Totul fără niciun rest, numai şi numai matematică pură,
ca un sfânt respirând lângă noi, prin lumina din încăpere
liniştită aşteptând,
ca pe tavan să reapară,
în celulă roşie,
aerul, cancerul şi cerul de la alimentară:
cel de prin ’80 … deja prezent în manuale.

Toamna, desigur, în tot timpul ăsta
va poza în rol drăguţ, de fetiţă îndrăgostită,
de viaţă până când
şi ea va fi lăsată de izbelişte

și după o spaimă în care s-o fi pierdut cu *firea*,
ca să nu tremure de frig
își va trage iute nădragii pe sub fusta de pământ.
Frunzele toate imediat de frică VOR ÎNCHIDE OCHII și se vor culca la pământ.
Dar nici ăsta nu va fi un semn deajuns și nici nu va trezi vreun cuvânt
iar fiecare din poporul ăsta amărât
va intra în iarna ce vine
cu un zeu… și mai mic și mai urât.

…cum numai boul intră singur în jug
sau tăcerea prin ceața din lunca uitată de pământ.

Sus-jos / sus-jos…

nu fără o anumită ciudă acum
îmi amintesc cum reușeau în copilărie
să mă amuze destul de ușor
tot felul de prostii.
una dintre cele mai teribile și
mai rușinoasă totodată
era plăcerea cu care ore în șir chinuiam
o maimuță din plastic,
pe care cu ajutorul unor bețe tot din plastic
o făceam să culiseze fără oprire
de-a lungul unei rigle scurte:
sus-jos, jos-sus
sus-jos, jos-sus

Azi, după 43 de ani
nu știu de cine ar trebui să-mi fie
mai multă greață sau milă,
dar observându-l pe Dumnezeu cum și cu ce se joacă
sunt mai mult decât convins
că are parte
sau singur s-a condamnat
la o copilărie total nefericită.

Cofetarul

nu știu dacă Dumnezeu are acces la internet,
și dacă în câmpul omniprezenței sale intră și lumea virtuală,
dar am un site cu prăjituri și cu tot felul de delicatese,
un prieten mi l-a comandat și pe neașteptate apoi
a dispărut.
Poate a primit un ordin sau o comandă de la El
din moment ce s-a mutat în cer
...altfel nu pot să-mi explic.
Iar dacă tot s-a întâmplat așa
să vină și să adune, bunul Dumnezeu,
și ce a mai rămas pe aici
de i-a fost atât de drag
cofetarul.

Vara asta… ca o minută

Toamna mea încă nu a sosit
și mă-ncăpățânez să-ntind de vara asta cât pot,
vara asta … ca o minută,
până-i sare borșul pe nas
eu mă prefac că n-o văd (mult nu mai are)
și oricum ceva mai bun la anii mei nu am de făcut.
Pe plajă băieți cu trup de marmură ca Adonis
au strâns deja șezlongurile și le-au închis ca pe niște animale
în căsuțe de fier,
iar la Copacabana
și muzica dar și barul cu luminile lui au amuțit
numai marea a mai rămas
și zgomotul ei de hrubă,
plaja întinsă
sarea din aer și setea din mine
privind nedumerit.
Dacă nu m-aș mișca din când în când,
aruncată de aiurea,
o privire ar trece prin tot acest peisaj
ca ochiul unui bezmetic printre picturile unei expoziții la Balcic
Ce-i aici? .,..nimic.
numai silueta mea ca un punct, una cu nisipul,
o tușă fugară puțin îngroșată de vânt
și ca un glonț lumina de sub genele ei
s-ar îneca obosită de drum
la două mile distanță în larg,
undeva,
în preajma acelor siluete de vapoare așteptând,
fiecare cu un gabarit greu de închipuit
marea încordată și ea în adânc
suportând plumbul lor greu din pingele.

E un peisaj dezolant,
dar nu am voie s-o spun
poemul acesta nu ar suporta și ar muri
mai înainte ca ecoul cuvintelor mele să se stingă,
numai viermele asta din mine
mă mai silește să dau de lucru vieții

și culoare locului,
se-nvârte neobosit printre pescărușii bizari și cele câteva
foișoare părăsite de observație.
Salvamarii sunt duși și ei
mă-nec… S.O.S. …cât să mai rezist?
în propria-mi insignifiantă istorie
și asta îmi e suficient
aș putea să ridic o mână, chiar dacă e inutil,
să-ncerc un gest, orice
să strig cum am mai facut-o
să-implor ”*un nu știu ce zeu*“
- despre care am citit într-o carte și m-a convins,
…atunci -
orice aș putea face
cât încă mai sunt ce se cheamă *un om*
pe o plajă pustie
dar n-o fac
mai precis: mi-a fost și îmi este de ajuns.
Ca o prostituată marea mi se-ntinde lascivă la picioare,
mi le spală și mi le mângâie cu vălul ei neîntrerupt,
ușor,ușor târându-mă
ca pe o pradă
spre palatul de cleștar.
Și îmi cântă!
numai mie !
dintre toți oamenii, numai și numai mie. Acum!
E un glas pe care-l știu,
și un cânt pe care l-am cântat și eu
adesea printre oameni,
oferind tot ce-am crezut că-i mai greu.

Adio, vă spun!
în lumea voastră, acolo,
dincolo de acest țărm,
în orașele falnice în care toamna darnică
vă-ncarcă bulevardele cu frunze,
puteți de-acum să anunțați
și anotimpul meu.

Scrisoare de pe lună

Pentru un om abia mutat pe lună
nu mă pot plânge
lucrurile țării mele și de aici se văd la fel de mici și de dureroase
numai zgomotul mării
lovind stabilopozii de la Constanța
cu fiecare zi care vine sau trece
se aude tot mai accentuat
cum sunt și trăsăturiile celei ce mă-nsoțește
oarbă solitară fără a-mi spune un cuvânt
doar mângâindu-mi pe creștet
cu cele patru brațe ale ei ca zeul shiva,
(în pauzele dintre excesele mele de scriere)
dulăul din sinele lărgit
crescând tot mai negru,
negru.
Împreună însă, toți trei, am da bine într-o poză
atât suntem atât de liniștiți și de frumoși
abia respirând de grija tăcerii
că niciun vecin nu s-a plâns până acum
de noi în nicio poveste.
Orele când trec, când nu trec pe aici
și asta dă fiecăruia
sentimentul tulburător că ar fi nemuritor.

… dar de unde
când știu foarte bine
că pe amândoi …eu îi voi îngropa cu trupul meu!

Cu drag de pe lună,
subsemnatul, singurătatea mea poetică și depresia delicioasă plină
de ifose a sufletului (de asemenea: al meu).

Toamnă

Azi am trecut pe sub coroana unui copac
într-atât de înclinat încât pentru o secundă
mi-a fost frică
Dar niciodată nu mi s-a întâmplat să simt la fel
de câte ori m-am aflat în preajma unui om covârșit,
ori a unuia subordonat vremurilor,
ori chiar în propria mea companie
de câte ori am fost temător și laș.

Nu e nimic de viața noastră

Nu e nimic de viața noastră, iată-ne ajunși și aici,
înveșmântați în alb și negru, două păsări de ceață
așteptând îmbrățișați, aproape dispărând în acest sanatoriu,
pe această banchiză murdară de zile și nopți,
ca două statui grosier copiate după Rodin
naufragiate pe mozaicul unui ocean de gheață
cel puțin bătrânețea… dacă nu și mai mult.

Dacă nu și mai mult, visători ai unor destine franjurate
speriați și umiliți și cu trupurile tatuate ca în batjocură de o lumină oarbă
prin praful tot mai dens al acestor zile vom continua să patinăm
pe scena acestui ridicol teatru chinezesc de umbre
până la capăt… dacă niciodată nu există mai mult.

Dacă niciodată nu există mai mult, acolo
unde ne va duce oceanul, acolo va sta și mărturia noastră
și în mormântul lui de ape, în loc de cenușă, ne vom acoperi tot cu ape.
Tu însă, porumbița mea albă, până nu ne sfârtecă timpul
și răutatea semenilor ce nu cunoaște margini
Tu, sunetul meu dulce al poeziei, să-mi cânți!
Numai Tu și nu e puțin! dacă nu și asta de-acum
a devenit prea mult.

Contorsionistul social

Îmi trăiesc viața luând cele mai chinuitoare
și complicate poziții
nu, nu sunt un contorsionist
nu e un hobby și nici nu câștig din asta
dar am o problemă mereu
atât cu spațiul civic cât și
cu viteza mea înăuntrul câmpului social
cu tot ce mi se oferă la schimb
de câte ori plătesc cu moneda vie a timpului meu,
extrem de scurt.

...și plătesc, plătesc!

De cele mai multe ori,
taman bine m-aș încadra în toate ecuațiile și ingineriile sociale
dacă aș avea numai un umăr
ori lipsit de coloană aș fi doar o bucată de carne
fără pretenții de dialog,
alteori bătând pasul pe loc
mi se cere să muncesc cu o mie de brațe
pentru nefericirea de-a asculta la sfârșitul fiecărei zile
același deplorabil buletin de știri
și atunci gândurile mele toate nu mai am unde să mi le mai port
și sunt nevoit să mi le înghesui în ridurile feței
și asta în detrimentul epidermei, speranței
și a oricărui schimb eliberator de idei.
Dacă dintr-un an, fără să fiu restricționat,
nu-mi pot mișca sufletul decât 3 ore pe zi
e ușor de înțeles că încă nu am scăpat
de lecțiile ce mi se tot pregătesc, de gimnastică,
de 40 de ani.

...flexibil, tot mai flexibil!

Dar eu aș vrea să zbor, să zbor
să zbor departe de toată ciuma asta roșie

și ciuntimea ei, oameni buni
și pentru asta niciunul dintre noi
n-ar trebui să dea vina nici pe păsări
nici pe lipsa de imaginație a unui sistem.
Ori eu aș vrea să trăiesc fără să mai fiu nevoit
o săptămână întreagă să mă desfășor ca un caterpillar
prin ușa ce duce în grădina timpului liber
sau în piața publică:
luni o mână,
marți cealaltă,
apoi ușor miercuri un picior
în noaptea dintre joi și vineri scoatem și umerii
ca abia apoi
spre sâmbătă să ne izbească lumina.

Lumina!

fi-mi-ar scârbă de toate aceste negocieri
duse în umbra întunericului
numai pentru o secundă
o secundă,
o secundă,
în care să mă pot simți înainte să mor
(nici angrenat, nici roată cu dinți de oțel
nici alezaj, nimic de metal,
-urăsc de câte ori scrâșnesc
și de câte ori mă restrâng)

abur de zeu
în foiță vegetală de om.

Unuia fără nume ce dădea ca Maromet cu paru'

A venit toamna şi împreună cu ploile ei
a mai spălat un pic din mizeria adunată
pe scândura şi treptele prispei noastre.
Printre pietrele din drum
odată cu apele
l-am văzut scurgându-se
în pământ
pe cel căruia nici numele nu vreau să i-l spun,
cum înţelept ne învăţau odinioară bunicii.
Du-te! i-am spus gunoiului
şi de jos, de acolo,
la tine să-i chemi pe toţi,
pe toţi lingăii şi tovarăşii tăi,
fi-v-ar să vă fie rasa de scârbă şi de toată ruşinea lumii!
Ptiu!
şi cu năduf am scuipat apoi cu multă, multă silă.

King Kong, ascultă-mă bine

King Kong, ascultă-mă bine
am veşti mari pentru tine:
„vremea maimuţelor a trecut!"
asta-i vestea cea bună
când vremea trădării se coace
cine trădează sau pică nu mai contează deloc
dar tu asta o ştii cel mai bine!
Acum vine vestea prea bună:
„ziua ta s-a pornit"
şi din lăcaşul ei de sub lună,
de ieri, alergând hămesit
speră-n curând să te-ajungă din urmă.
Căţelul Pământului numai asta
o noapte-ntreagă mi-a spus
pe struna viorii plimbându-şi cu sârg
limba şi colţii de plumb.
De aceea îţi zic: timp nu mai este deloc,
strânge totul în grabă
tot ce n-ai tăvălit prin făină,
arde, amanetează:
scrisori, documente...
de mâine te urc în caleaşcă
spre locul unde o salvă de tun te aşteaptă.
Nu plânge şi nu-ţi fie teamă,
gorilele crapă mereu ca în filme:
tot cu pieptu' săltat înainte
tot cu ochii pizdiţi de lumină.
Eu voi veni să te salt cum am spus
– ce termen de odată :)
la câţiva ani după stingerea gărzii
la câţiva ani după moarte
când trupul tău va fi ajuns într-atât
cât să-mi încapi în valiză.
Cu tine aşa comod aşezat
efeb înaripat sub soarele vieţii celei adevărate
voi zbura fericit
spre Câmpia Libertăţii Depline
unde nemuritori mă aşteaptă

să jucăm miuța cu sfecla ta seacă.

Oralitate

I. din punctul de vedere al timpului

Din punctul de vedere al timpului,
mi-am spus surâzând,
Omul e un peşte,
rătăcind caraghios sub o lupă de sticlă
cu zilele sale sclipind
ca solzii prinse de trup
e un fruct ce înoată,
o pâine desprinsă din lut
din moment ce Pescarul îl priveşte flămând printr-o copcă de
gheaţă.
- Sunt pâinea de mâineeee! am strigat atunci fericit
- …şi ca tine pot face încă o mie oricââând! a răcnit printre străzi după mine
Brutarul
Ce peşte ciudat este omul, am gândit eu,
ca pentru ultima oară
…cu toate că paşii îl ascund sub pământ, el
gândul şi-l lasă să moară pe Lună.

II. din punctul de vedere al omului

Din punctul de vedere al omului,
Timpul e o singură notă, înaltă,
sub cerul copilăriei
e singurul meu prieten de joacă
şi împreună exersăm continuu
revărsarea printr-o singură respiraţie
Iată :
Timpul cârceilor de viţă.
Timp de bogăţie şi slavă
Timpul roman, de untdelemn şi salvie
Timpul buimac din noapte
Timpul de piatră ori de rouă
Timp al soarelui
Timpul încolăcit ca o iedera
pe cariatidele unui templu nedescoperit vreodată…ooooh!

Timpul de mumie şi de săgeată babiloniană
înflorind în inima de floare a unui assirian tânăr
Timpul cărţii şi timpul gândirii
Timpul tomatelor verzi
Timpul busuiocului înmuiat în vinul prospăt al toamnei
de bunicul meu acum ascuns într-o iarnă
Timpul verzii şi timpul vânatului
Timpul cuprins de pala focului
Timpul pe hartă
Timp de aşteptare şi viaţă
Timpul plecării acasă
Timpul alunecării
Timpul viorii, dar să ne amintim şi de timpul petrecut de harpă
Timp al visării
Timpul vestirii
Timpul întoarcerii, timpul regăsirii
Timp de poveste
Timpul clipită
Timpul figurilor de ceară

Pe timp de foame
Timpul tinereţii şi al jocului
Timpul frumos şi cel duios
Timpul de mamă
Timpul de la fântână
Timpul la stână
Timpul privitor la lună
Timpul dintr-o săptămână
ce să mai spui ”de timp de o lună”
Timp de ape
Timpul înstelării
Timpul uitării
Timp de noroc şi de fapte
Timpul de febră
Timpul căutării
Timpul de la răscruce
Timpul secundei
Timpul periculos de aproape
Timpul ce fuge
şi cel care minte
Timpul sub ape
Timp de insectă
Timpul din iarbă

Timpul ascuns pe sub şoapte
cel din cimitire
Timpul ce sună
Timpul ce sfărâmă
Timpul care sperie
şi cel care reface
care vindecă
ca şi cel care tace
Timpul la moară
Timpul pe autostradă
şi cel din muzee
Timpul din artă
precum Timpul de seară
Timpul de operetă
Timpul care înfăşoară
Timpul de masă
Timpul de fugă
şi cel din armată
Timp de aproape
Timp de închisoare
şi de departe
Timpul cu timp
Timpul în timp, care e cel mai bun dintre toate
Timpul în timp ca la carte
Timpul de slujbă nedefinit
Timpul de catastrofă
Timpul liturgic
Timpul uzurii
Timp de reacţie… da, şi acela
Timpul dinăuntru
Timpul faţă de care
electoral şi verbal
e Timpul gramatical
Timpul istoric şi cel geologic
Timpul biologic
Timpul de gumă
Timpul de glumă
Timpul publicităţii
şi al revoluţiei
Timpul pe afară
Timp de recitare şi meditaţie
Timp dureros
Timpul naufragiului

şi Timpul fără altceva care să-i urmeze
Timpul părerii
Timpul furtunii
Timpul apropierii
Timpul rămas
Timpul amintit
Timpul furat
Timpul restituirilor
Timp al păsărilor
Timpul amintirii
Timpul rădăcină
Timpul cântării
Timpul bolii
în timpul Renaşterii
Timpul făpturii
Timpul de teamă
Timp de oprire
Timpul speranţei
Timpul de ieri, de azi şi de mâine

separat, dar şi laolaltă
timpul tuturor lucrurilor mele niciodată nu-ngheaţă!

Pearl Harbor

… în timp ce recitam gărgăriţelor mele
seara s-a pogorât geloasă
şi cu gheare ca de hienă,
mi-a străpuns toţi caişii din grădină
Atacul a fost ca la Pearl Harbor
n-am avut vreme să strig, nici să-mi acopăr cuvintele
ultimele silabe-mi tremurau ca mierea pe buzele dulci
neputincios am privit cum se insinua perfida,
teribil până-n sâmburele lor
auzeam iarăşi sunetul ăla din clasa a 4-a
când doamna ca să chiulească de la ore ne-a dus la cinema “Unirea”
să vedem primul nostru film de război
“Ecaterina Teodoroiu”
(eu încă nu scrisesem compunerea aia de 10 : ”Cel mai bun prieten
al meu este Boul-Negru Fănel”)
de spaimă cerul îşi lepăda peste noi norii de lapte
de aripi frânte ne ajunseseră fulgii lor până la gât
plângeam toţi în hohote, copiii şi animalele.

Crez

Mergând prin pădure.
poteca mă-ntreabă:
În ce crezi, copile, de gând rătăcit?
În drum, îi răspund, şi pasu-mi gentil prin roua din iarbă
trezeşte cântarea pădurii trecând.
Pe potecă doar umbre
prelung şipotind:
În cine crezi, străine, de drum hăituit?
În mine, răspund, şi paşii mi-i simt vânjoşi cum se-avântă
de lună vrăjiţi.
În drum o răscruce, monstru urlând:
Pe drumuri deşarte ce te îndeamnă, semeţ călător?
Iubirea de oameni, îi răspund fără frică
şi gorgona dispare
ca înainte-mi să-nvie, de o mie de ori,
un drum cât un munte.

Coridă cu lună

să iau taurul de coarne mi-am spus hotărât
azi există atâtea motive,
lună plină
lumina pare și ea un pic mai decisă
" *altfel la ce bun poetul în vreme de secetă?!" (1.)*
și de ce numai ei
când ar trebui lăsați mai degrabă
în câmp deschis
ori rezemați de ziduri de piatră
să cânte mereu numai și numai femeia
așa că am pus mâna pe lună
și am coborât-o la mine-n ogradă
la început mă privea ironică, strălucitoare,
din jumătatea ei blondă, dar i-am arătat eu ei
"cum se leagă ciobanii,
și se pradă cârlanii" (2.*)*
îmi doream nespus să o chinui
ca pe hoții de cai să o chinui
cumplit
pentru toate insomniile mele
pentru toate verbele mele nereușite
să-i pot privi în ochi natura învinsă
-dacă avea vreuna temătoare parșiva
se făcuse mică, mică
din ce în ce mai mică
de puteam s-o dau de-a dura prin curte.
-asta am și făcutdin
jumătatea ei nevăzută
se auzi muget ca de valuri izbindu-se-n piatră
și bănuiesc
toată era numai și numai un cocktail pe dinăuntru
iar eu aveam o sete haiducească de sânge
de-o săptămână numai apă
numai apă băusem
chestia asta o simțea și el acolo, sunt sigur,
bâltâcâind turbat de furie
înecându-se în propria-i lume
și ca să fiu cinstit

nu numai pământul
dar și genunchii îmi tremurau un pic
însă ce mai contează
când vrei cu adevărat să prinzi taurul de coarne,
i-am strigat:
"Bestie de carne
ascunsă în trupul de umbră al lunii mele,
arată-te!"
bravam, evident,
înapoi oricum nu puteam da
întunericul se lățise la piciorele mele ca o blană
și eu rostogoleam trupul ei de lună
peste ierburi si case, peste coline și sat
luna mea ca țara mea,
cred că deja măturasem de cinci ori peisajul
când ea a pocnit ca un pepene
și din inima ei peste piept mi s-a revărsat cu putere
o mare verde de umbre și lacrimi
asta m-a dezechilibrat
și-n cădere m-am lovit drept în inimă
când mi-am revenit lângă mine horcăia un copil
culoarea feței schimbându-i-se repede.
....
"Și la urma urmei la ce bun poeții ?!"
am mai apucat să îngân înainte de-a leșina din nou,
-copilul semăna leit la chip cu mine-
Of, luna mea ca țara mea!

1. Scrisoare domnului Holderlin, autor Octavian Paler
2. Salga - baladă populară culeasă de Vasile Alecsandri

Cocktail colectiv

respect # colectiv!

se ia un mojar cât inima ta de mare
se răstoarnă în el toți anii de școală,
de muncă
și cam tot ce ai învățat de la viață
se amestecă bine apoi totul până la disperare
... până se face pastă
după care se adaugă un gram de pulbere fină
din toate replicile dragi de prin filme,
câteva refrene, bip-uri … poate să fie și un cântec întreg,
primul sărut de asemeni
jurămintele de care-ți mai aduci aminte,
mersul împreună cu prietenii la bar,
prima ta băutură și aura aerului de acolo
se taie-n în bucăți cât mai mici
alături de fotografia bunicului căzut în război
-te rog, nu-i spune asta mamei!-,
din zgomotul tăcut al coridoarelor morții din pușcăriile comuniste
poți culege tăcerea (*adăugă și imaginea lui Arsenie Boca dacă-ți face bine*)
toacă mărunt înăuntru câteva titluri din "Scânteia"-oricare numărcâteva versuri d-ale lui Ciurunga
și o bandă de magnetofon cu ordinele de foc de la Timișoara,
plânsul mamelor îngropându-și copiii în decembrie ’89
urletul pieței la kilometrul zero,
nu uita IMEDIAT DEASUPRA
să torni în formă lichidă
rânjetul lui Iliescu și toată politica de mai apoi,
toată batjocura LOR precum și câțiva dolari sau euro dacă ai prin casă,
(nu în sume mari) primiți de la părinți prin western union
stai liniștit infracțiunea ta va fi mică.
adaugă fără să tulburi conținutul, cu grijă, și ceva culoare albastră
nu din steag și nici din cerul zilei de-afară -știu albastrul de Voroneț este inimitabilia
și o bucată din rochia femeii bătută la mineriadă
(acum în vârstă de 64 de ani)
eșecul tău în prima zi de școală va fi astfel și mai puțin comestibil
din candelele Lunii adună mirosul de carne ucisă, arsă,

zilele tale toate ...strânse cu ușa până la pragul
sinuciderii colective
amestecă ÎN FINAL totul repede,
până dai de CULOARE,
apoi cu o pensulă printre lacrimi
scrie pe fața unui ambalaj găsit la tomberonul
din spatele blocului
atât:
 # colectiv
după care ieși în stradă și strigă cât poți de tare
către toți cei ce se ascund prin case și pe sub id-uri false pe facebook:
FUCK YOU ALL!

Jurnalul unei uciderи repetate
- prin țara soarelui ce arde și a poporului ce minte (II)

i-am spus duhului meu:
" vino și fotografiază-mi azi
ziua de mâine!"
îl rugam
"Duhule, purtător de mir și slavă"
asta și fac răspundea el conștiincios
continuând să fotografieze
aceleași clădiri,
aceleași străzi,
monumente, cripte comuniste
și orice statuie întâlnea
prin aerul dens al orașului
"Nu astea,
NU ASTEA!"
îi repetam eu
"fotografiază-mi azi
doar ziua de mâine, Duhule
ca să n-o pot uita!"
îl rugam,
"Duhule, purtător de mir și slavă"
în vreme ce Moartea spăla
cu limbă ei aspră
suprafața tuturor lucrurilor
din jurul nostru
întărindu-le cu bala sa.

Lecţia de istorie

Am construit o casă: *„Itaca”*
ultima baricadă
ultima fortăreaţă
azi şi pentru viitor
pereţi mari, camere multe… ei, nici chiar aşa
de multe
şi în pod l-am îngropat pe bunicu’:
Doamne, iartă-mă!
în sicriu de nuc şi cu cruce celtică la cap
din piatră
din piatră neagră şi dură
fără sunet, fără apă
ca pe un rege nordic.
Mâine
va fi duminică
duminica bunului Dumnezeu în care El
s-a odihnit
Da!… dar eu nu sunt El
şi la orice nuntire a neamului meu nu a căzut
nicio stea
ba, dimpotrivă
toate au stat ţepene şi vii, cu ochii ieşiţi
din orbite
ca becurile de 12 V din instalaţia electrică
a pomului de Crăciun
de aceea
încă din zori voi începe a bea amarnic
şi voi mânca flămând
flămând ca un lup fără lună, ca un lup
fără haită, până în noapte
în noaptea curvă – mireasă nepoftită
cu neamurile şi surorile spiritului
din care mă trag şi pe care nu i-am cunoscut
şi nici nu i-am înţeles vreodată
iar din prispa casei, precum câinii în prăsilă
pruncii lor mă vor privi uimiţi
dornici vor plânge înainte să-nveţe lecţia
lecţia unchiului lor

unchiului lor brun
iezuitul cel mare, conchistadorul îngâmfat
şi plin de galbeni zornăitori întors din înalta
străinătate
a cărui urmă se umple
ceas de ceas
clipă de clipă
de-o pulbere fină, de-o mireasmă de aur.
Am dormit
somn fără vise
somn greu
fără dobândă
nu am nimănui de dat niciun răspuns
şi luni înainte de răsărit m-am trezit ca nou
botezat şi am turnat gaz
Gazzzz,
pe vorbele toate
pe vorbele lor
pe vorbele mele cărora le uitasem şirul
pe vorbele tuturor cărţilor mincinoase
şi pe papura casei mele dobrogene care arăta
ca o fată în zori trecută în zapisul de divorţ
iar în grădină
pe când mă plimbam cu restul de gazolină
am dat nas în nas cu visele mele
din adolescenţă
şi ca să scap le-am semnat şi lor în grabă
un cec
pe care am scris cu litere de tipar doar atât:
GAZZZZZ!!!
Soarele nu m-a trădat
şi exact la 6 şi 28 de minute
a fost acolo cum mi-a promis
şi mi-a zâmbit
i-am zâmbit şi eu
ne simţeam amândoi liberi sub cerul mare
albastruuuuu
ca doi tâlhari într-0 răscruce a Deltei
– numai Panait ne mai putea auzi –
că deh, eram prieteni vechi de mai bine
de 40 de ani
şi de emoţie clipper-ul meu occidental
văzându-l s-a pierdut cu firea

s-a scăpat pe el, ce mai tura-vura
şi la toate astea a răspuns printr-un fior
magnetic
şi gata a fost
flacăra a cuprins ca într-un joc toată băşcălia
……
Itaca a devenit trecut
eu, emigrant
şi timpul n-a mai găsit alt loc pentru mine
decât făgaşul lipsit de onoare şi fără
vinovăţie al istoriei postrevoluţionare
a României.

CUPRINS

Emanuel Pope sau poezia opusă literaturii de consum /
Exod /
Cafeaua de dimineață /
Atâția ani! atâția cai! /
Febra aurului /
Căderea /
... am călătorit /
Ascunde, poete, întristarea /
Vinul cel mai greu /
Atât de repede… /
Toţi aceşti călăreţi /
Orice poem e un ecou… /
Pacea /
(…) – exit /
Câinele Dingo /
Paradisului meu... fără regret, fără ruşine! /
Jurnal de motociclist al cerului /
Numai nopţile… /
…şi eu aparţin acestei lumi: /
Alzheimerul inimii /
La Belle Époque s-a sfârşit! /
Cântându-i morţii din ”Grădina Paradisului” /
Colosul /
Iarnă (blues) /
Azi a lovit din nou… /
Soarele albastru /
Spleen 1 /
Spleen 2 /
Spleen 3 /
… ca norocul de rar /
Câine de soi, caut un stăpân mai bun! /
Cântec /
Taifas cu îngeri /
Proprietarul visătorului /
Am autor, caut text /
Singurătate, planetă „rotundă” /
Inima mea /
Despre viața ca spam sau cum doriți dvs. /

Slava deşartă /
Somnul unui faun /
Ce-a fost mai greu a trecut /
Viitorul poartă aripi /
Curtea miracolelor pustiitoare şi reci /
Afară din cetate! /
Trei lucruri despre care azi trebuie vorbit rar și în șoaptă /
La moartea lui Umberto Eco /
Ziua decisivă a Judecății Morilor asupra muritorului meu “eu” /
Despre animale şi oameni /
Ultima noapte albă a muzeelor lumii /
Ţipăt... unu, 01, 1! /
Parteneriat strategic /
Pescărușul /
Cum se scriu 40 de poeme pe pâine /
Când eşti tânăr... /
Am putea fiecare… /
Pescarul /
Ziua # 234 /
Sus-jos / sus-jos /
Cofetarul /
Vara asta ca o minută /
Scrisoare de pe lună /
Toamnă /
Nu e nimic de viața noastră /
Contorsionistul social /
Unuia fără nume ce dădea ca Maromet cu paru’ /
King-Kong, ascultă-mă bine /
Oralitate /
Pearl Harbor /
Crez /
Coridă cu lună /
Cocktail colectiv /
Jurnalul unei uciderii repetate /
Lecția de istorie /

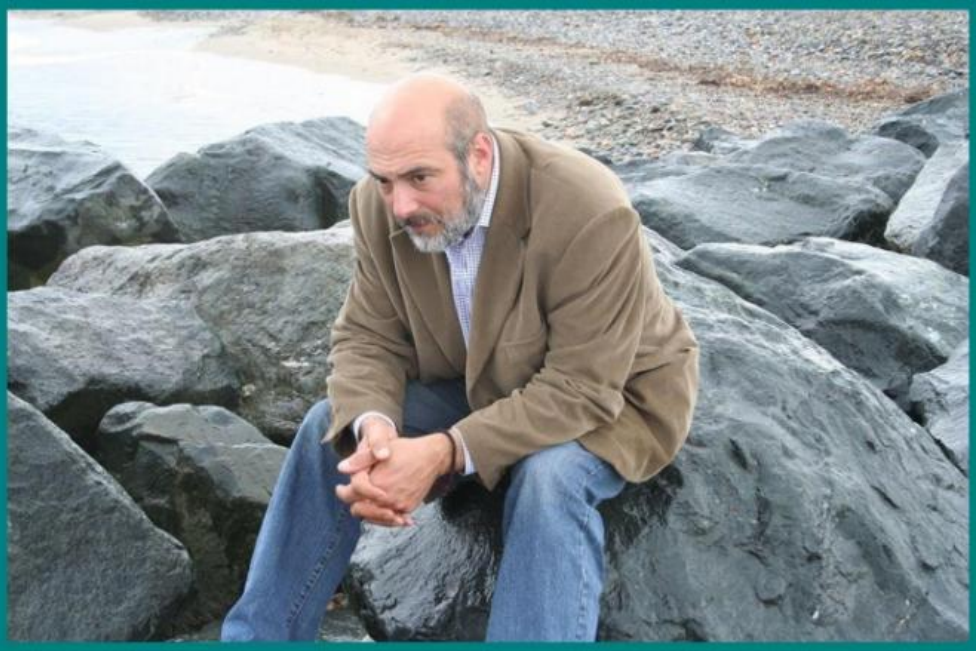

Zilnic
pe nemâncate
delicat
meticulos sub ghilotina lunii
ca un grădinar cu trandafirii săi plivesc
răbdător din blana mea de javră firele
lăsate-n urmă de hoarda hienelor cu față
de om.
– *ce spaimă ciudată despică apele?!*
sub greutatea lor inima mi se frânge
ieftină şi proastă... ca pâinea
... dintre noi câți or mai fi în viață?
cât abur tot atâta sânge.
dar eu am o patimă uriaşă
de pământ norocos
în mijlocul furtunii
ca o insulă fără astâmpăr mă simt
nu mă opresc
la zgomotul valului
şi continui să dansez subțire
elegant pe marginea asta de hârtie
îngustă ca o lamă de cuțit
într-o lume dezlănțuită într-o lume
născând neîntrerupt valuri numai
valuri
şi hiene...

(...ca norocul de rar)